ఈ సంచికలో

ప్రాణప్రదాత సత్యజ్యోతి

మృత్యుభీతి
దాన్ని జయించే నాలుగు విధానాలు

5 డిసెంబరు 1950
అవతార సమాప్తి, మంగళం

అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక

డిసెంబరు 2000

విషయసూచిక

ప్రాణప్రదాత సత్యజ్యోతి

దివ్యవ్యాసాలు

ఇతర వ్యాసాలు

పరిస్థితులు ప్రధానం కావు

మన కష్టసుఖాలన్నిటికి బాహ్యాపరిస్థితులే కారణమనుకోవటం పరిపాటి. కాని అంతకంటె మూలమైన 'శక్తి' ఒకటున్నది. మనుషులు ఆ శక్తి యొక్క ప్రభావానికి లోనై వారి ప్రకృతికి అనుగుణంగా స్పందిస్తారు. అట్టి స్పందనలే మనకి బాహ్యాపరిస్థితులుగా పరిణమిస్తాయి. నీ బాహ్యాజీవితమంతా నీ అంతరంగిక పరిస్థితిని ప్రతిబింబిస్తుందని నీకు తెలుసా? బాహ్యాప్రపంచం ఎంత ప్రధానమైనదో నీ అంతరంగిక లోకం అంతకంటే వెయ్యిరెట్లు ఎక్కువ ప్రధానమైనది. అంటే ఈ జీవనరంగానికి 'కంట్రోల్‌రూమ్', లోపల నీ చేతుల్లోనే ఉందన మాట. అందుకని నీ బాహ్యాపరిస్థితులు బాగుపడాల్నంటే మొదట నీ అంతరంగికాన్ని మెరుగు చేసుకో. – సంపాదకుడు

"పరిస్థితులు విషమించినయి, అందుకనే ఇట్లా జరిగింది" అని అందరూ అనుకుంటారు. కాని అది నిజం కాదు. ఒక మహాశక్తి తెర వెనక నుంచి పనిచేస్తూ ఉంటుంది. తత్ఫలితములే ఈ పరిస్థితులు, సన్నివేశాలు.

ఆ శక్తికి ఒక్కొక్కళ్లు ఒక్కొక్క విధంగా, వారి ప్రకృతానుసారంగా స్పందిస్తారు.

*

ఒకాయన తన బాధలను గురించి చాలా జాలిగా విన్నవించుకున్నాడు.

నిజమే పాపం. అయితే "జీవితంలో ప్రతిఒక్కరు వారి వారి పరిస్థితులను (బాహ్యా, ఆంతరంగిక) వారే కోరి తెచ్చుకుంటారు. వారి ఖర్మకు వారే బాధ్యులు" అని నేను నిస్సందేహాంగా చెప్పగలను.

*

ప్రతి ఒక్కరు వారి బాధలకు వారే బాధ్యులు.

*

మనిషి తన పరిస్థితులు బాగా లేవని ఫిర్యాదు చేయకూడదు. ఎందుకంటే ఆ పరిస్థితులు ఆతని అంతరంగికం యొక్క ప్రతిబింబములే!

*

జీవితంలో మనిషికి ఎదురయ్యే ఘటనలు, సన్నివేశాలు ఆతని అసలు స్వరూపానికి ప్రతిబింబములు. నీకు పరిస్థితులు ఎదురు తిరిగినయి అని ఎప్పటికి అనుకోకూడదు. నీ ఉనికిని, సంస్కారాన్ని బట్టి నిశ్చయంగా నీకు అవసరమైన పరిస్థితులే కలుగుతాయి. అయితే ఇది మానవునికి అర్థంకాని విషయము. మానవ మేధను మించిన న్యాయము, సత్యము, సూక్ష్మము, లోతైన మరో ధర్మమున్నది. ఈశ్వరుడే మన జీవితానికి సారథ్యము వహించి మన జీవితాన్ని నడిపిస్తున్నాడనే సంగతి ఎప్పుడూ మరవరాదు.

*

మనిషి అంతరంగికస్థాయి – బాహ్యపరిస్థితులు

మనిషికి బాహ్యావిషయాల వలన ఎప్పటికి తృప్తి కలగదు. అంతరంగిక సంస్కారము ద్వారా నిజమైన సంతోషం కలుగుతుంది.

*

నీ బాహ్యాపరిస్థితులన్నీ అంతరంగికంతో ముడిపడి ఉంటాయన్న సంగతి మరచి పోకూడదు. నీకు "ఇక్కడ నచ్చలేదు, మరోచోటికి (పని, శాఖ, ఊరు, మొ॥) పోదాం" అని అనిపించినట్లయితే అంతరంగికంగా నువ్వు ప్రగతి పొందటం లేదన్న మాట. అట్టి అభివృద్ధి చెందినవాడు ఎట్టి పరిస్థితుల లోనైనా సంతోషంగా ఉండగలడు.

అంతరంగిక పరివర్తనము కనక జరిగినట్లయితే దాని కనుగుణంగా బాహ్యం కూడ మారుతుంది. అంతరంగిక సిద్ధి ద్వారానే బాహ్యాజీవితం సుసంపన్నమవుతుంది.

*

సాధన చేసే వారికి బాహ్యాపరిస్థితులు అంత ముఖ్యం కాదు. వారు ఎట్టి పరిస్థితులలోనైనా శాంతి, సౌఖ్యములననుభవించ గలుగుతారు.

పరిస్థితులు పాఠాలు నేర్పుతాయి

నీలో దాగివున్న బలహీనతలను వెలికితీయుట వలన నువ్వు వాటిని గుర్తించి వదిలించుకోగలవు. అట్టి పరిస్థితులు అందుకే కలుగుతాయి.

*

సాధనలో నీ లోటుపాట్లను చూపించి నీకు తగిన శిక్షణ నిచ్చేందుకు ఒక గురువు అవసరమే. కాని *సరిగ్గా అదే ప్రయోజనము నీ పరిస్థితుల ద్వారా కలుగుతుందని తెలుసుకోని పరిస్థితులు చెప్పే పాఠాలను నవ్వుతూ కృతజ్ఞతతో గ్రహించు.*

దివ్యజీవనం కోసం సాధన చేసేవారికి ఇతరులు ఏమనుకుంటే ఏం? పురజనుల అభిప్రాయాలు వారి కనవసరము.

*

నువ్వు దైవాన్ని నిజంగా ప్రేమించినట్లయితే, మరి ఆ ప్రేమ నీ నడవడిలో ప్రతిబింబించాలి కదా. అన్ని పరిస్థితులలోను నువ్వు నెంపాదిగా, ప్రశాంతంగా వ్యవహరించాలి. *జీవితంలో నీకు ఎదురయ్యే పరిస్థితులన్నీ నీకు పాఠాలు నేర్పేందుకే కలుగుతాయి.* దైవము నీ కోసమే ఏరికోరి కలగజేసిన ప్రత్యేక సన్నివేశాలన్న మాట. ఆ విషయాన్ని నువ్వు గుర్తించుకున్నట్లయితే తొందరగా ముందుకు సాగిపోగలవు.

*

నీకు కష్టాలు కలుగవచ్చు. అగ్నిపరీక్షలే ఎదురుకావచ్చు. అవి దైవానికి దగ్గరదారులని గ్రహించాలి.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: ఆర్. ఎల్. ఎన్. శాస్త్రి

కష్టాలు ఎందుకు కలుగుతాయి?

సాధనలో చేదు అనుభవాలు కలుగుతూనే ఉంటాయి. యోగ మనగా మానవుడు మానవస్థాయి నుండి దివ్యమానవునిగా పరిణమించుటయే. మనిషి తనలోని పాశవిక లక్షణాలు ఒక్కొక్కటి బయటకు వస్తూవుంటే వాటిని యోగశక్తితో జయించి ప్రగతి సాధిస్తాడు. అనగా ఇది మనిషి తనతో తాను జరిపే పోరాటము. అయితే దైవము నీతోటే ఉండి నీకు తగిన శక్తి నిస్తాడు గనుక కష్టాలను చిరునవ్వుతో ఎదుర్కోవాలి.

— సంపాదకుడు

కష్టాలు వచ్చినయి అని విలపించకూడదు

యోగసాధన అనగా ముళ్లమీద నడక, కత్తిమీద సాము అని వేరే చెప్పనక్కర్లేదు. అందుకని సాధనలో ముందుకు పోదల్చుకున్న వారు కష్టాలను లెక్క చేయరాదు. *అవి యోగసిద్ధికి సోపానాలు.* కష్టాలు వచ్చేయని ఫిర్యాదు చేయటం నీ బలహీనతను, కపటత్వాన్ని సూచిస్తుంది.

*

నీకు నీ మీద విసుగ్గా ఉంటే దేవుని సహాయాన్ని అర్థించి మార్పుచెందు. ఒకవేళ నీకంత ధైర్యం లేకపోతే నీ భవిష్యత్తును దేవుని కప్పగించి మెదలకుండా పడివుండు.

కష్టాలు వచ్చినప్పుడు వాటిని నివారించేందుకు ఏమీ చేయకుండా కుయ్యో మొర్రో అని ఏడుస్తూ కూర్చోడం నీ కాలాన్ని, శక్తిని అనవసరంగా వృథా చేసుకోటమే.

కష్టాల నివారణకు ఒక్కటే మార్గం. కోరికల మీద, లౌకిక సౌకర్యాల మీద మోజు, తగ్గించుకోటమే.

*

కష్టాలను గురించి ఆలోచించవద్దు

రేపటి కష్టాలను గురించి నేడే చింతించటమెందుకు?

నీ సాధనను చిత్తశుద్ధితో అభ్యసించి ఫలితాల సంగతి దేవునికి వదిలివేయాలి.

*

ఏ రోజుకా రోజు నీ పనులు చేసుకుంటూ పో. రేపేం జరగబోతోందో అని నేటి నుండి కలవరపడటం ఎందుకు?

*

సాధకునికి ఆతురత పనికిరాదు. *దైవం మీద భారం వేసి నిష్పూచీగా ఉండాలి.* ఆయన కృపాకటాక్షముల మీద నీకు పూర్తి నమ్మకం ఉందా లేదా? నమ్మకముంటే నువ్వే మాత్రమూ ఆతురపడ కూడదు. నువ్వు భయపడితే అది నీ సమర్పణలో లోపమే. నీకు దేవుని మీద విశ్వాసం లేదన్న మాట.

*

నువ్వు కష్టాలను గురించి కనక ఆలోచించావో వాటిని పిలిచినట్లే. అటువంటి ఊహాలు ఉన్నట్లయితే నువ్వు వాటిని (కష్టాలను) ఎదుర్కొని జయించలేవు.

*

నువ్వు సాధన మొదలుపెట్టినప్పుడు హాయిగా స్వేచ్ఛగా బ్రతకటం నేర్చుకోవాలి. అంతేగాని క్షణక్షణం ఏవో ప్రమాదాలు కలుగుతాయని ఊహించుకో కూడదు.

*

కష్టాలను గురించి ఆలోచించావో 'రండి రండి' అని వాటిని నీ వద్దకు ఆహ్వానించినట్లే.

*

నీ కష్టాలను గురించి మరచి పో.
నిన్ను గురించి, నీ అభివృద్ధిని గురించి ఆయనే చూసుకుంటాడు.

*

కష్టాల నెదుర్కొని వాటిని అధిగమించాలి

When you want to make a progress, the difficulty you wished to conquer increases tenfold in importance and intensity in

your consciousness. You have only to persevere. That is all; it will pass away.

*

నేను పదేపదే చేసే హెచ్చరిక – నదురు బెదురు లేకుండా నిశ్చలంగా (quiet) ఉంటే ఎటువంటి కష్టాలనైనా దాటిపోవచ్చు.

*

కష్టాలను చిరునవ్వుతో ఎదుర్కోవాలి గాని విసుగుతో గాదు.

*

ఎటు చూసినా కష్టాలే ఎదురైనప్పుడు ఏం చేయాలో తెలుసా? దేవునికి నీకంటే వెయ్యిరెట్లు బలమున్నది అనే సంగతి జ్ఞాపకం చేసుకోవాలి.

*

దేవుడెక్కడో ఆకాశంలో లేడు. మన మధ్యనే ఉన్నాడు. మన మాయన్ని గుర్తు చేసుకుంటే అన్ని పరిస్థితులను ప్రశాంతంగా ఎదుర్కొనేందుకు మనకి శక్తి నిస్తాడు. నువ్వు ఆయన సాన్నిధ్యాన్ని గుర్తించావో, ఇక నీ కష్టాలు ఎక్కడ ఉంటయి? – మాయమయి పోతయి.

*

యోగికి మామూలు మనిషికి తేడా ఏమిటి. మామూలు మనిషి బాహ్యాపరిస్థితులను బట్టి ప్రవర్తిస్తూ వాటికి స్పందిస్తూ ఉంటాడు. యోగి అటుల గాదు. అంతరంగికంలో సుప్రతిష్ఠితమై దైవం కోసం నిరంతరం ఆకాంక్షిస్తూ ఉంటాడు. నువ్వు కూడ అదే విధంగా ఉండి అన్ని పరిస్థితులను చిరునవ్వుతో ప్రశాంతంగా ఎదుర్కోవాలి.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: ఆర్.ఎల్.ఎన్. శాస్త్రి

మానవుని బలహీనతలు

భయము

భయమనేది చాల చెడ్డది. అది మనని తప్పుదారి పట్టిస్తుంది.

*

భయం చాల ప్రమాదకరమైనది – పనికిమాలిన వాటిని ప్రముఖమైన వాటిగా ఎత్తి చూపిస్తుంది. గోరంతలు కొండంతలు చేస్తుంది.

*

ఈ బాటపై నడిచేవారు నిర్భయంగా ఉండాలి. నిన్ను భయపెట్టి వెనక్కి మళ్లించే శత్రువులకు లొంగి పోకూడదు. ఈ దుష్టశక్తులను నీ దరి జేరనీయరాదు.

ఈ మార్గం మీద నడిచేందుకు ధైర్యసాహసాలు అత్యావసరం. కపటమనేది పనికిరాదు. సమర్పణ అనేది బేరసారాలు లేకుండా హృదయపూర్వకంగా ఉండాలి. నన్ను రక్షిస్తాడు గనుక నేను దేవుణ్ణి నమ్ముతాను, నాకు రుజువులు చూపిస్తేనే ఆయనను నమ్ముతాను అని అనుకోవటం చాల తప్పు. నీకు కావలసినది ఈ విధమైన సంపూర్ణ విశ్వాసం. అది కనుక నీకున్నట్లయితే నీకే విధమైన ప్రమాదము రాదు.

*

అంతా దైవమయం – దైవం తప్ప అన్యమైన పదార్థం లేనే లేదు. ఇక నీకు భయమెందుకు? దైవం మాత్రమే ఉన్నాడు. నిన్ను భయపెట్టాలని చూసేవన్నీ మాయదారి పన్నాగాలు మాత్రమే.

నువ్వు నిశ్చింతగా ఉండు. నీ బాట నీ ముందర తీర్చిదిద్ది ఉన్నది. నీ జబ్బును గురించి మరిచిపో. పరమశాంతిని నీలోకి తీసుకొని రా. అంతా బాగుపడుతుంది.

*

నీలో తొందరపాటు ఆతురత ఉన్నంత కాలం భయం నిన్ను పీడిస్తూనే ఉంటుంది.

*

అనుమానం లేక సందేహం

అనుమానం పెనుభూతమనే మాట నిజమే. అది నీ ఆత్మను అణగద్రొక్కే విషం.

*

అనుమాన మనేది మన మనుగడకు పరమశత్రువు. కాబట్టి అను మానానికి నీలో లేశమైనా చోటు ఇవ్వ వద్దు.

డిప్రెషన్ (కృంగిపోవుట)

డిప్రెషన్ రాకుండా ఉండాలంటే ఏం చేయాలి? డిప్రెషను వచ్చినా దాన్ని లెక్క చేయరాదు. అది లేనట్టుగానే ఉండు.

*

డిప్రెషన్‌కు అర్థం లేదు. అది మన శత్రువు.

*

ఆ విధంగా కృంగిపోయేది నీ అహం. దానిని సరకు చేయరాదు. స్థిరచిత్తుడవై నీ పనిని చూసుకుంటూ ఉండు. డిప్రెషన్ దానం తట అదే మాయమయి పోతుంది.

*

డిప్రెషన్ వచ్చి "ఇంకేమి వద్దు వెళ్లిపోదాము" అని అనిపించి నప్పుడు నువ్వు ఉదాసీనము వహించి కఠినమైన నిర్ణయములను వేటిని తీసుకోకూడదు. నీ మామూలు కార్యక్రమాన్ని చేసు కొంటూ పోవాలి.

*

మబ్బు తెరలు కమ్మటం, గ్రహణం పట్టటం మనకు మామూలే. రాత్రి తరువాత పగలు రానే వస్తుంది అనే ధీమాతో ఉంటే నువ్వే మళ్లీ తేరుకుంటావు. నీకు నిరంతరం ఏమాత్రం చెక్కు చెదరని శాంతి కావాలంటే నువ్వు దైవానికి, ఆయన చేసే సాయానికి కృతజ్ఞతా మయమై పోవాలి. ఒకవేళ నీ కృతజ్ఞతకు కూడ మబ్బు కప్పివేస్తే నీ చీకటి రాత్రులు దీర్ఘమవుతాయి. దీని కొక్కటే మందు. నీ హృదయం లోని మాలిన్యాలను వదిలించు కొని పరిశుద్ధము కావాలనే జ్వాల నీలో వెలిగిపోతూ ఉండాలి.

అభివృద్ధి పొందాలనే తపన, తీవ్రత, సమర్పించుకోవాలనే ఆర్ద్రత నీలో వెలిగిపోతూ ఉండాలి. చిత్తశుద్ధి (sincerity) కలవారందరి లోనూ ఈ జ్వాల తప్పకుండా వెలిగింపబడుతుంది. కృతఘ్నతతో దానిని చల్లార్చ వద్దు.

*

నా సలహా ఇది: నువ్వు కష్టాలను కోరుకోకుండా ఉంటే వాటంతటవే నిన్ను వదిలి వెళ్లిపోతాయి. అభివృద్ధి పొందేందుకు కష్టాలను అనుభవించ నవసరము లేదు. సుస్థిరమైన సమతాభావం కలిగి సంతోషంగా ఉన్నట్లయితే నీ అభివృద్ధికి అవధు లుండవు.

*

ఈ ప్రపంచం అసలే దుఃఖమయం. ఆ దుఃఖాలను నువ్వు ఇంకా పెంచకూడదు.

*

సోమరితనం, అలసట

సోమరితనం చాల ప్రమాదకరమైన జబ్బు.

*

నువ్వు తేలికగా అలసిపోతున్నావంటే నీకు అభివృద్ధి పొందాలనే ఉత్సాహము లేదన్న మాట. నీ అలసటకి కారణం ముందుకు పోవాలనే గట్టి సంకల్పం లోపించుటయే.

నీలో ఒక జ్వాల నిరంతరం వెలిగిపోతూ ఉంటుంది అనే సంగతి ఎప్పుడు మరిచిపోకూడదు.

*

నీకు అలసట ఎప్పుడు వస్తుంది? నీ కిష్టం లేని పనులు చేసినప్పుడు. కాని సాధకునికి ఇష్టాయిష్టాలు పనికిరావు గదా. ఏ పనైనా సరే అది నీ సాధనలో ఒక సోపానమే అనే భావంతో చేస్తే అందులో ఆసక్తి పుడుతుంది. *ప్రతి పనిని ప్రాణం పెట్టి శ్రద్ధతో చేయాలి. "ఇదే నా మనుగడకు చాల ముఖ్యమైన పని" అనే ఆర్ద్రతతో చేసినట్లయితే ఏ పనైనా ఆసక్తిదాయ*

కంగానే ఉంటుంది. ఇల్లు తుడవటంలాంటి మామూలు పనులు కూడ సాధనాదృష్టితో చేసినట్లయితే నీకు మనోరంజకంగానే ఉంటాయి.

ఎంతటి ఘనకార్యమైనా సరే "దీని ద్వారా నేను అభివృద్ధి చెందుతున్నాను" అనే భావన కనక లేకపోయినట్లయితే అది చప్పగానే ఉంటుంది.

*

జీవితానికి అవసరమైన వస్తువులు

ప్రపంచంలో నీవు సాధించవలసిన కార్యాన్ని బట్టి నీ కవసరమైన సామగ్రి అంతా నీకు సమకూర్చబడుతుంది.

అంతరాత్మతో నీ సంబంధం ఎంత గాఢమైతే అంత కచ్చితమైన సాధనాలు నీకు దొరుకుతాయి. పరిస్థితులు అనుకూలిస్తాయి.

*

భోగముల ద్వారా, సంపదల ద్వారా తృప్తి నాశించకు. అప్పుడు నీకు వాటి మీద వ్యామోహం తగ్గిపోతుంది

*

లౌకిక వస్తువులకి నువ్వు బానిస వయిపోకూడదు. ఆధునిక సౌకర్యాలు లేకపోతే జీవితం గడవదా ఏమిటి? అలాగని సన్యాసం తీసుకోను కూడదు. ఒక వస్తువు దొరికినా మంచిదే దొరకక పోయినా ఫరవాలేదు అని ఉదాసీనంగా ఉండాలి. నీకు నిజంగా అవసరమైన వస్తువులు వాటంతట అవే వస్తాయి.

*

నీకు నిజంగా అవసరమున్న వాటినే అడగాలి.

*

వ్యామోహము – పేరాశ

భోగభాగ్యములకోసం ప్రాకులాడకూడదు. నీ సుఖం కోసం కొన్ని సౌకర్యాలు తప్పనిసరి అని అనుకోవటం సాధనకు చాల పెద్ద దెబ్బ.

కోరికల ద్వారా తృప్తి నాశించినట్లయితే నీ లక్ష్యానికి దూరమై పోతున్నావన్న మాటే.

*

నీకీ సంగతి తెలియదేమో. నీ కేదైనా కోరిక ఉన్నట్లయితే నీ మనస్సులో అదే కదులుతూ ఉంటుంది. ఉదా: మిఠాయి మీద ఇష్టమున్న వాని దృష్టి అంతా మిఠాయి మీదనే ఉంటుంది. అతని జీవితమంతా దాని వేటతోనే సరిపోతుంది. అతను దానికి బానిస అయిపోతాడు.

*

శరీరపోషణ కవసరమైనంత ఆహారాన్ని తినాలి. వాపిరికొట్టుగా తినకూడదు.

*

తిండిమీద వ్యామోహము, వాపిరికొట్టుతనము పనికిరావుగాని శరీరానికి అవసరమైనంత భోజనం తప్పకుండా చేయాల్సిందే. తిండి తగ్గించుకోవటంగాని మానివేయుటంగాని పనికిరావు. శరీర పోషణకి, ఆరోగ్యానికి తగినంత ఆహారాన్ని నిర్లిప్తంగా తినాలి.

*

కోరికలు

కోరికలను తీర్చగానే అవి వదిలి పోతాయనుకుంటున్నావేమో – అది చాల పొరపాటు. ఒక కోరికను తీరుస్తే మరో కోరిక తయారవుతుంది. దీని కంతు లేదు. కోరికలను జయించాల్నంటే వాటి అసలు స్వరూపము నువ్వు తెలుసుకోవాలి. వాటి అసలు మూలము నీ అధఃచేతనలో ఉంటుంది. దాంట్లోంచి బయటపడి ఉన్నతచేతనా సోపానమును అధిరోహించినప్పుడు ఇక కోరికలు నిన్ను అంటవు.

*

మానవునికి అధోప్రకృతి సహజమే, దానిని మన్నించటం న్యాయమే అని అనుకోవటం చాల పొరపాటు. అంతకంటే గొప్పదైన మహాప్రకృతి ఒకటున్నది. ఈ పాత ప్రకృతిని వదిలిం

చుకోని దాని స్థానంలో ఒక అద్భుతమైన నూతన జీవితాన్ని స్థాపించటమే మన లక్ష్యము. *నువ్వు నీ పాత ప్రకృతికి బద్ధుడవై ఉన్నంత కాలం అది జరగదు.*

అధోప్రకృతి వలన కలిగే అనర్థాలను గుర్తించి వాటిని ప్రతిఘటించటమే నీ కర్తవ్యము. అంతేగాని వాటికి తలవంచి లొంగిపోకూడదు.

*

ఒక మంచి తీర్మానము: నిన్ను దైవంనుండి దూరం చేసే పను లేవీ చేయవద్దు.

*

కోరికలగోడు వినిపించుకోకుండా, వాటిని ఏమాత్రం తృప్తి పరచకుండా ఉన్నట్లయితే వాటంతటవే తోకముడుచుకొని పారిపోతాయి!

*

కోరికలను తీర్చటం కంటె వాటిని జయించటంలోనే ఎక్కువ సంతోషం ఉన్నది.

*

నిన్ను నీవు జయించుటయే అన్నిటి కంటె గొప్ప విజయము, ఎనలేని ఆనందానికి హేతువు.

*

ముందర నిన్ను గురించి నీవు తెలుసుకో. పిదప నిన్ను అదుపు చేసుకో. దీనికి మార్గము – నిరంతరమైన ఆకాంక్షయే. నీ ఆకాం క్షను ఎంత త్వరగా మొదలుపెడితే అంత మంచిది. సాధన పరి పక్వమైనా కూడా ప్రతి క్షణం నిర్విరామంగా ఈ తీవ్రమైన ఆకాంక్ష కొనసాగవలసిందే.

*

అహం

అది కావాలి, ఇది కావాలి అని మారాము చేయుటమే అహం కారము యొక్క నిరంతర వ్యాపకము. ఆత్మ యొక్క స్వభావము

దీనికి పూర్తిగా వ్యతిరేకము – ఏది దొరికితే అదే మహాభాగ్య మంటూ కృతజ్ఞతా మయమైపోతుంది.

మనకు జరిగే ప్రతి యొక్క ఘటనా, సన్నివేశము ఒక ముఖ్యమైన పాఠం నేర్పేందుకే... ఈ మాయదారి అహంకారాన్ని వదిలించుకుంటేనే గాని మనకి శాంతి ఉండదు. ఇతరులకూ శాంతి ఉండదు. ఒకసారి ఈ అహంకారం విరగడ అయిపోయిం దనుకో – అబ్బ, ఇక జీవితమెంత అద్భుతంగా ఉంటుందో చెప్ప లేను.

*

కలహాలు

పోట్లాటను నువ్వు మొదలుపెట్టక పోవచ్చు. అయినా సరే – పోట్లాడటం పొరపాటే.

*

ఇద్దరు మనుషులు పోట్లాడుకున్నప్పుడు ఇద్దరిదీ తప్పే.

*

పోట్లాటలలో నువ్వు ఎవరివైపు ఉండకూడదు. వ్యక్తిగతంగా అసలే పోట్లాటలోకి దిగకూడదు. దివ్యశాంతి, సామరస్యము, వెలుగు, ఆనందములను మాత్రమే తలచుకుంటూ, *నిన్ను నీవు పరిశుద్ధము గావించుకుంటూ, దైవానికి ఒక చక్కటి సాధనము కమ్ము.*

*

ఇతరులను తప్పుపట్టే బదులు నీలో కూడ తప్పులున్నాయనే సంగతి మరచి పోకూడదు.

*

నీలోని తప్పులను గురించి నీవు బాధపడవచ్చు. ఆ బాధ ద్వారా వాటిని పోగొట్టుకొనేందుకు గట్టి తీర్మానము చేసుకోవచ్చు.

కాని ఇతరుల తప్పుల వలన కోపం తెచ్చుకోవటం ఆధ్యాత్మిక జీవితపు లక్షణం కాదు.

*

క్షుద్రభావాలు, ఈర్ష్య, కలహాలు, కోపాలు వీటి కతీతంగా ఉండాలి. ఎదటి వారు పరుషమైన మాటలు ప్రయోగించి నప్పటికి నువ్వు చిరునవ్వుతోనే వారికి సమాధాన మివ్వాలి. అటువంటప్పుడు ఏ మాత్రం చలించకుండా నోరు మెదపకుండా ఉండటమే ఉత్తమము.

*

నిందకు, దుష్ప్రవర్తనకు అతీతంగా ఉండటమే మంచిది.

*

శాంతిసామరస్యాలు యోగసాధనకు చాల ముఖ్యమైన విషయాలు. ఎదుటవానిది తప్పు, నీదే ఒప్పు అని వాదించటం ఈ సాధనకు విరోధి.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: ఆర్.ఎల్.ఎన్. శాస్త్రి

దివ్యవ్యాసాలు

మానవుడు – దివ్యమానవుడు

నేటి వరకు జరిగిన సృష్టికి మనిషే మకుటం. కాని సృష్టి ఇంతటితో ఆగిపోతుందా అనేదే ప్రశ్న. అది మానవమేథ కతీతమైన విషయము. మన మతాలు పురాణాలు దీనిని గురించి ప్రస్తావించ లేదు. కాని మన మిప్పుడొక యుగసంధిలో ఉన్నాము. పరిణామ ప్రక్రియ వేగాన్ని పుంజుకుంటోంది. యోగదృష్టికి రాబోవు నూతన మానవుడు (Superman) గోచర మౌతున్నాడు. అతడు బాహ్యముగా నేటి మానవుని పోలి నప్పటికి అంతరంగికంగా దివ్యజ్ఞానంతో భాసిస్తాడు. నేటి మానవునిలో ఈతని బీజము ఉండనే ఉన్నది. మనిషి తన యావచ్ఛక్తితో ఆకాంక్షించినట్లయితే ఆ దివ్యమానవుడు త్వరలో రాకపోతాడా!

– సంపాదకుడు

మానవత్వంనుండి దివ్యమానవత్వానికి మారడం అంటే స్వీయ అతిక్రమణ, మానవపరిధిని మించిన మరో రూపంగా రూపాం తరం చెందుట. మరో విధంగా చెప్పాలంటే, దానినే స్వయం సంభూతిగా (self-becoming) అభివర్ణించవచ్చును; ప్రస్తుత మానవ స్థితిలో ముకుళితమై ఉన్న దేవతామూర్తి యొక్క వికాసము అని అనవచ్చు.

దివ్యమానవత్వం అంటే మన విషయంలో అది స్వీయ అతిక్రమణే. ఎందుకంటే మనిషి – అతని ఉపరితల ఎరుకను బట్టి, అతని అసలు స్థితిని గూర్చి చెప్పాలంటే – పరిణామ ప్రకృతి రూపకల్పన చేసిన చిన్న, పరిమితమైన, ఇంకా అజ్ఞాత సంవృతమైన, గందరగోళంతో నిండిన రూపంగా భావించాలి. పరిణామక్రమంలో దివ్యమానవత్వాన్ని తీసుకొని రావాలని ప్రకృతి ఉద్దేశిస్తే, మనిషి దివ్యమానవునిగా తనంత తాను పరివర్తన చెందాలి. లేదా అతను కనుక సాధించ లేకపోయినట్లయితే, సాధించడానికి పూనుకొనకపోతే పక్కకు తప్పుకొని, అట్టి సంకల్పం, శక్తి (power) గల మరో, మరింత మహనీయమైన జీవికి దారి ఇవ్వాలి.

కాని దివ్యమానవత్వం మూలతః ఒక స్వయం సంభూతి (ఒక స్వయం పరిణామం – ఒక స్వయం వికాసం); ఎందుకంటే, మనం మనల్నిగా పరిగణిస్తున్నది కేవలం ఒక ఉపరితల మానవుడు, ఒక ఆలోచించే సజీవశరీరం; కాని ఇది ఒక తరంగం ఉపరితలం మాత్రమే. రహస్యంగా మన స్వరూపమైన పూర్తి సముద్రం కాదు.

దివ్యమానవత్వాన్ని తీర్చిదిద్దే యావత్ సాధన సంపత్తి మన రహస్య అంతరాంతరాల లోతులలోనూ, అంతకు మించి మన రహస్య ఔన్నత్యాలలోనూ ఉంది. బాహ్యాతత్త్వంలో, ఆకృతిలో, వర్తమాన స్వీయచేతనావస్థలో గోచరంకాని అతిమానవుడూ, అతనిని సాధించే విధానమూ అంతా అతనిలో ఇంతకు ముందే నిక్షిప్తమై ఉన్నది. మరింత మహనీయమైన ఆత్మగా, ప్రకృతిగా మారడానికి మనిషి తానెవరో తెలుసుకోవలసి ఉంది.

(తానెవరో అన్వేషించి తన స్వరూపాన్ని సాక్షాత్కరింప చేసుకో వలసి ఉన్నది).

*

మనిషి ఒక మధ్యంతర జీవియేగాని జీవపరిణామానికి చిట్టచివరి గమ్యం కాదు. భౌమిక అస్తిత్వానికి కిరీటం కాదు. పరిశ్రమించే అనిశ్చిత ఆలోచనలు, ఈ అజ్ఞాన అపరిపూర్ణ, విభక్త చైతన్యం; శ్రమించే ఈ అస్థిర ప్రయోగం; రూపం దాల్చడానికీ పోరాడు తున్న సహస్ర విధానాల ఆవిర్భావానికీ ప్రయత్నాలు జరిగే ఈ క్షేత్రం విశ్వమహాశక్తి యాతనకు చరమాంకం కాదు. మనిషి ఒక పరిశోధనాగారం మాత్రమే. అతనిలో ప్రకృతి తన నిగూఢ, నిక్షిప్త రహస్యం కోసం అన్వేషిస్తుంది. ప్రయోగాత్మక ప్రయ త్నాలు చేస్తుంది. ఆ ప్రయత్నాల సాఫల్యమే ప్రకృతి పరమా వధిగా నిర్దేశితమైంది.

మృగం నుండి మనిషి పరిణమించినట్లు, మనిషి నుండి దివ్యమానవుడు ఆవిర్భవించ నున్నాడు.

*

మనిషి మధ్యంతర జీవి. అతను పరిణామక్రమంలో అంతిమ జీవి కాడు. అతనితో పరిణామం ప్రారంభం కాలేదు. కాబట్టి, అది అతనితో అంతమైపోదు. పరిణామ మహేతిహాసానికి అతను మకుటం కాదు. అత్యున్నత జీవీ కాదు. ప్రకృతి చిట్టచివరి ఫలి తమూ కాదు. మనిషిలో ప్రకృతి తన అత్యున్నత సంభావ్యత లను తీసుకుని రాలేదు. ప్రకృతి అతనిలో తన చైతన్యపు, అస్తి త్వపు సమున్నత శిఖరాలకు చేరలేదు. మనిషి రాక ముందు పరిణామంలో కీటకం, మృగం, అడవిమనిషి వచ్చినట్లే అతని తరువాత దివ్యమానవుడు రావలసిందే.

మనిషి దివ్యమానవునిగా రూపాంతరం చెందగలడు; ప్రస్తుతం ఏది కాదో, దానిగా మారగలడు. అయితే అది సాధిం చాలంటే మనిషి తన మానవ పరిధిని దాటి పోవాలి; ప్రస్తుతం అతని పరిమిత చైతన్యాన్నే అంటిపెట్టుకుని ఉండడంవల్ల పరిణా మంలో తదుపరి సోపానాన్ని అధిరోహించలేకపోతున్నాడు. తనలో

అంతర్గతంగా తేజరిల్లే ఆధ్యాత్మిక దైవత్వాన్ని, తనలోని ఆధ్యాత్మిక దివ్యసంభావ్యతలను సాక్షాత్క రింప చేసుకోవాలి.

ఈ పృథ్వీ ప్రకృతి మహామాయగా పరిణామ ప్రస్థానం ప్రారంభమైనప్పటి నుండి ఒక దైవరూపాన్ని మౌలిక జీవ పదార్థం తనలో బంధించింది. ఒక దైవరూపం, ఒక దైవవిశేషం ఆ సజీవ అద్భుతం నుండి బయటపడడానికి నానా యాతన పడుతున్నది. మహనీయమైన, చిచ్ఛక్తి స్వరూపమైన ఆ దైవ రూపంగా, ఆ దైవవిభూతిగా, ఆ దైవప్రాభవంగా మానవుడు రూపాంతరం చెందాలి.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె. యజ్ఞన్న

మృత్యుభీతి – దాన్ని జయించే నాలుగు విధానాలు

అసలు మృత్యువంటే ఏమిటి? మృత్యువు శరీరానిది. కాని దానిలో అధివసించే ఆత్మది కాదు. ఆత్మ అవినాశి. సమస్త ప్రాణికోటిలోని జీవము ఏకము. దాని రూపాలు అనేకము. మరణాన్ని జయించ దలచుకున్న వారు ఈ విషయాన్ని మరచి పోకూడదు. తమ చైతన్యాన్ని ఈ శాశ్వతమైన జీవపదార్థంతో అనుసంధించుకోవాలి. ఇది మొదటి మెట్టు. ఈ భయాన్ని జయించేందుకు పలు మార్గములు కలవు. ప్రతి మనిషి తన ప్రకృతి కనుగుణమైన విధానాన్ని అనుసరించవచ్చును. మృత్యువు అనివార్యము కదా! మరి దానిని గురించి బాధ పడట మెందుకు అని తార్కికి బుద్ధి చెపుతుంది. తర్కము కాకుండా హృదయావేశము ప్రధానంగా కలవారైతే, వారి హృదయ కుహరంలోని చైత్యపురుషుణ్ణి వేటాడి పట్టుకొని ఆత్మ శాశ్వతత్వాన్ని గురించిన అభిజ్ఞతిని పొందవచ్చు. కొంత

మంది దైవం మీద గాఢమైన భక్తి కలవారు – దేవుని పాదాల చెంతనే శరణాగతిని పొందుతూ ఉంటారు. అట్టి వారు దైవ సంరక్షణలో నిర్భయంగా కాలం గడుపుతూ ఉంటారు. మృత్యువును లెక్క చేయరు. మరి కొంతమంది యోధులుంటారు. వారి నరాలలో క్షత్రియ రక్తం పారుతూ ఉంటుంది. వారు మృత్యువుని గురించి సచేతనంగా పోరాటం సలిపేందుకు వెనకాడరు.

– సంపాదకుడు

మానవుని ప్రగతిపథంలో ఎదురయ్యే అవరోధాల్లోకెల్లా మొత్తం మీద చెప్పాలంటే భయమే అతి తీవ్రమైనదని తేల్చవచ్చు. ఈ భీతి బహుముఖి, బహురూపి. తనకు తనే విఘాతం. అంతేకాదు. సాధారణంగా హేతువుకు అందనిదీ, తర్కానికి లొంగనిదీను. ఒక్కొక్కప్పుడు అకారణంగానే ఈ భీతి ఆవరిస్తూ ఉంటుంది.

భయానికే భయం

రకరకాల భయాలన్నిటిలోకీ మృత్యు భయం చాలా బలమైనది. అతిసూక్ష్మమైనది. ఇది వదిలేది కాదు – అలా వెంటాడూతూనే ఉంటుంది. ఈ మృత్యుభీతి అవచేతనలో బాగా నాటుకుని ఉంటుంది. దీన్ని పోగొట్టుకోవడం అంత సులువు కాదు. ఎందుకంటే ఇది అనేక విభిన్న అంశాల అల్లిక జిగిబిగితో గూడు కట్టుకుని ఉంటుంది. ఆత్మసంరక్షణ, ఏదైనా కొత్తదాన్ని చూస్తే దడ, అనుకోని హఠాత్సంఘటనల వల్ల కలిగే ఆవేదన, ఇవన్నీ మృత్యుభయానికి తోడుదొంగలు.

"మరణమేమీ తప్పనిసరి కాదు – కొన్ని నిబంధనలను పాటించినట్లయితే దానిని జయించవచ్చును" అనే విశ్వాసం అన్నిటి కంటె ప్రధానమైనది. ఇది శరీరంలోని కణ కణాలలో నిక్షిప్తమై ఉంటుంది. అయితే ఈ విజయాన్ని సాధించడానికి భయమే ఓ పెద్ద అవరోధం. ఎందుకంటే – దేన్ని గురించి భయపడతామో దాన్ని సాధించడం అసాధ్యం. మృత్యువంటే భయపడి బెదిరిపోయే వారిని భయమే జయిస్తుంది.

మరి ఈ భయాన్ని అధిగమించడం ఎలా?

దీనికి అనేక పద్ధతులు చేపట్టవచ్చు. అయితే ఈ సాధన మనకు సులువుగా ఉండడానికి తొలుత కొన్ని ప్రాథమిక భావనలు అవసరం.

జీవితమొకటే రూపాలు అనేకం

మొట్ట మొదటిదీ, అతి ప్రధానమైనదీ అయిన భావన ఏమిటంటే – "ఈ జీవితం అనేది ఒకటే! దానికి నాశనం లేదు" అని తెలుసుకోవడం. "రూపాలు మాత్రం అనేకం. అవి అన్నీ క్షణభంగురాలూ, బుద్బుదప్రాయాలూను," అనే ఎరుక మనస్సులో శాశ్వతంగా నాటుకుపోవాలి. అన్నిరూపాలకు అతీతమై స్వతంత్రంగా ఉండే శాశ్వత జీవితంతో ప్రతీవారూ సాధ్యమైనంత వరకు సారూప్యం సాధించాలి. సమస్యలను సమర్థవంతంగా ఎదుర్కోడానికి ఆవసరమైన మానసిక భూమిక దీనివల్ల ఏర్పడుతుంది.

భయాలన్నిటికీ అతీతంగా ఉండాలన్న విషయం ఆత్మకు అవగతమైనప్పటికి, మన శరీరం లోని కణకణాలలో భయ బీజం ప్రచ్ఛన్నంగా ఒదిగే ఉంటుంది; అదృశ్యంగా ఉంటూనే తనంతటతాను బహిర్గతం అవుతూ ఉంటుంది. ఇది హేతువాదానికి అందదు. సాధారణ మానసిక జ్ఞానం దీన్ని కనిపెట్ట లేదు. అంతరాంతరాల్లో, అంధకారంలో ఉండే దీనిని జాగ్రత్తగా పసిగట్టి దానిపై వివాదరహితమైన విజ్ఞానాన్ని ప్రసరింప జేయాలి.

జీవానికి మరణం అనేది అసలు లేనే లేదు, రూపాలు మాత్రమే రద్దు అవుతూ ఉంటాయని కదా మనం తెలుసుకున్నాం. అయితే ఈ రద్దే భౌతిక మనస్సుని భయకంపితం చేస్తుంది. విచారసాగరంలో ముంచుతుంది. అభివృద్ధి చెందే దిశలో నిత్యం రూపం మారే ఈ చర్యను ఏదీ ఆపలేదు. ఈ అభ్యుదయ పరిణామమే మృత్యువును తప్పనిసరి కాకుండా చేస్తుంది. అయితే దీన్ని సాధించడం చాలా కష్టం. దీన్ని సాధించాలంటే కొన్ని నియమాలు ఉండి తీరాలి. వాటిని బహు కొద్దిమంది మాత్రమే సాధించగలరు. అంటే మృత్యు భయాన్ని అధిగమించడానికి అనుసరించతగ్గ విధానం వ్యక్తి లక్షణాన్ని బట్టి, మానసిక స్థితిని బట్టి

ఉంటుంది. ఈ విధానాలను ప్రధానంగా నాలుగు రకాలుగా వర్గీకరించవచ్చు. మళ్ళీ ప్రతీ రకంలోను అనేక విభాగాలు. అయితే ప్రతివ్యక్తి తన చికిత్సా విధానము తనే తయారు చేసుకోవాలి.

హేతువాదం

మొదటి పద్ధతి కార్య కారణ సిద్ధాంతానికి సంబంధించినది. ప్రస్తుత ప్రాపంచిక పరిస్థితిలో మృత్యువు అనివార్యమని, పుట్టిన వారు ఎప్పుడో ఒకప్పుడు గిట్టక తప్పదని, దాని సమయం ఆసన్నమైనప్పుడు అది వచ్చి తీరుతుందని, ఆ ఘడియవస్తే ఒక్కక్షణం ఆగడానికి వీల్లేదని ఎవ్వరైనా చెపుతారు. మరణాన్ని కోరుకుంటూ దానికోసం ఎదురు చూసేవారు ఎంత తొందరపడినా లాభం లేదు. ఆ క్షణం కోసం ఆగవలసిందే! అలాగే మృత్యువు అంటేనే భయపడేవారు ఎన్ని జాగ్రత్తలు తీసుకున్నా అది హఠాత్తుగా వచ్చి తీరుతుంది. కాబట్టి మరణఘడియ మనకు తెలియకపోయినా కూడా కచ్చితంగా నిర్ధారణ అయ్యే ఉంటుంది. ఏవో కొన్ని అతీతశక్తులు కలిగి ఉన్నవారు తప్ప మానవమాత్రులు ఎవరూ దాన్ని మార్చలేరు.

మరి, అటువంటప్పుడు, మనం తప్పించుకోలేని దాని కోసం భయపడ్డం అవివేకమని ఈ హేతువాదమే మనకు స్పష్టంగా తెలియ చేస్తుంది కదా! మరెందుకు బెడద? మనం చేయగలిగిందల్లా ఒక్కటే ఒక్కటి — మరణం అనే విషయాన్ని అంగీకరించి, ఎప్పుడు ఏది జరుగుతుందోనన్న విచారం ఏ మాత్రం లేకుండా, ఏ రోజుకి ఆ రోజే, ఏ క్షణానికి ఆ క్షణమే శ్రాయశక్తులా జీవయాత్రను కొనసాగించుటయే. హేతువాద సిద్ధాంతం ప్రకారం నడుచుకొనే మేధావులు ఈ విధానాన్ని అనుసరిస్తే ఎంతో ప్రయోజనకరంగా ఉంటుంది.

ఆత్మావలోకనం

ఆవేశపరులకు మాత్రం హేతువాదం అంత లాభసాటి కాదు. కాబట్టి వారి

విధానాన్ని వారే నిర్ణయించుకోవాలి. ఇటువంటి వారు ఆత్మావలోకనం అనే రెండో విధానాన్ని ఆశ్రయించవలసి ఉంటుంది.

అన్ని ఆవేశాలకు అతీతంగా, మనలో నిరామయమై శాంతిమయమైన అంతారాత్మ లోలోపల ఓ కాంతి నిత్యం దేదీప్యమానంగా ప్రకాశిస్తూ ఉంటుంది. అదే నీ చైత్యభానుడు. ఆ కాంతిని తెలుసుకోవడానికి కృషి చేయాలి. ఆ తరువాత దాని మీదే ధ్యాస నిలుపుకోవాలి. ఆ కాంతి నీ అంతరంగం లోనే ఉంది. ప్రగాఢమైన ఆకాంక్షకు దృఢమైన దీక్షను జతచేస్తే దానిని నీవు తప్పక కనుక్కో గలవు. దాన్ని కనుక్కోగలిగావో ఇక అక్షయమైన అనుభూతి స్థాయికి నువ్వు ఎదుగగలవు. ఇంతవరకు ఉన్న, ఇక ముందు కూడ ఉండబోయే శరీరానికి పూర్తిగా అతీతంగా, స్వతంత్రంగా ఉంటావు. నీ అనుభూతులు ఇక దానిపై ఆధారపడి ఉండవు.

నీ ఉనికిని అభివ్యక్తీకరించే ఓ తాత్కాలిక పరికరం మాత్రమే ఈ శరీరం అనిపిస్తుంది. మరణం అంటే లయము కానే కాదు. అది కేవలం ఓ మార్పు మాత్రమే – అని నమ్ముతావు. దాంతో భయాలన్నీ వెంటనే మటుమాయమై పోతాయి. అప్పుడు నిరామయమైన పరిశుద్ధమైన స్వేచ్ఛా మానవునిగా నువ్వు నీ మనుగడను సాగించగలవు.

శరణాగతి

ఇది మూడో పద్ధతి – దేవునిపై భక్తి విశ్వాసాలు ఉన్నవారికి, వారి ఇష్టదైవం కోసం తమను తాము సమర్పించుకొనే వారికి అనువైనది. అటువంటి వారు సంపూర్ణంగా దైవంలో భాగమే అయిపోతారు. వారి జీవితం లోని అన్ని సంఘటనలు దైవ నిర్ణయాలే! వారు వాటిని కేవలం పూర్తి విధేయతతోనే కాకుండా కృతజ్ఞతతో కూడా స్వీకరిస్తారు. అటువంటి వారు తమకు సంభవించేవన్నీ తమ ఇష్టదైవానికే అనుకుంటారు. వారికి తమ దైవం పట్ల అనూహ్యమైన ప్రగాఢ విశ్వాసం ఉంటుంది. అంతేకాదు, వారు వారి ఇష్టదైవంతో వైయక్తికమైన సంబంధాన్ని కూడా కలిగి ఉంటారు. తమ అభీష్టాన్ని

ఆ దైవానికి పూర్తిగా అర్పిస్తారు. జీవన సంఘటనలకు, ఆఖరికి మరణానికి సైతం లొంగకుండా పూర్తి స్వతంత్రంగా ఉంటూ భగవంతుని అద్భుతమైన ప్రేమను, రక్షణను వారు అనుభూతి చెందుతూ ఉంటారు.

సంపూర్ణ శరణాగతి భావంతో తమ ఇష్టదైవం పాదాల చెంతనే ఉన్నట్లు వారు నిత్యం అనుభూతి చెందుతారు. భగవంతుని కరకమలాలలో ఊయలలూగుతూ పూర్తి రక్షణను అనుభవిస్తారు. ప్రశాంతం, ఆహ్లాదం, ఆనందం ఆవరించుకుని ఉన్న అటువంటి మహానుభావుల మనస్సులో భయానికి తావు ఎక్కడిది? అయితే అటువంటి యోగాన్ని ఎంతమంది సాధించగలరు?

సాహసం

ఇక మిగిలింది – ఆఖరిది. పుట్టుకతోనే క్షత్రియ లక్షణాలు కలిగి ఉండేవారు – తమ జీవితాన్ని ఉన్నది ఉన్నట్టుగా స్వీకరించలేరు. శాశ్వతంగా ఉండడం తమ హక్కు అనేది వారి నరనరాల్లో జీర్ణించుకుపోయి ఉంటుంది. ఈ భూలోక జీవితం సంపూర్ణమని, శాశ్వతమని భావిస్తారు. మరణం అనేది ఒక వ్యసనం అని భావించడం వారి నైజం. ఆ వ్యసనాన్ని జయించాలన్న ధ్యేయంతోనే తాము జన్మించినట్టు వారు వ్యవహరిస్తారు.

అయితే దొంగచాటుగా దాడి జరిపే అతి క్రూరమైన సైన్యంతో నిరాశాపూరితమైన పోరాటాన్ని వారు ఈ కృషిలో జరపవలసి వస్తుంది. ఈ పోరాటాన్ని వారు నిత్యం, క్షణ క్షణం కూడా జరపవలసి వస్తుంది. ఎటువంటి పరిస్థితులకైనా తల ఒగ్గని సాహసం కలవారే దీన్ని చేపట్టాలి. ఈ పోరాటానికి చాలా పార్శ్వాలు ఉంటాయి. పరస్పరం కలిసిపోయి ఒకదానికి ఒకటి దోహదపడే అనేక స్తరాలపై ఈ పోరాటం ఉంటుంది.

మానసిక పోరాటం: వీటిలో మొట్టమొదట చేయవలసిన పోరు చాలా ఘోరమైనది. అది మానసికమైన పోరాటం. సామూహిక సమిష్టి అభిప్రాయలపై జరిగే సంకుల సమరం. ఈ సమష్టి అభి

ప్రాయం ప్రకృతి ధర్మాన్ని కూడా లెక్క చేయదు. వేలవేల సంవత్సరాల అనుభవం ఈ సామూహిక అభిప్రాయాన్ని ఆవరించి ఉంటుంది. దాంతో అది ఆదేశమై తిరుగులేని నిర్ణయంగా మారిపోతుంది. అది ఎటువంటి మార్పూ లేకుండా అలా కొనసాగుతూనే ఉంటుంది.

"మృత్యువు అనివార్యం. అలా కాకుండా మరోలా అనుకోవడం వెర్రితనమే అవుతుంది" అని ఏకకంఠంతో ఆలపించే ఈ బృందగానం నేటి వరకు సాగుతూనే ఉంది. అప్పటికీ ఓ మహా వైజ్ఞానికుడు "భవిష్యత్తుపై ఆశ" అంటూ మృత్యువుకు వ్యతిరేకంగా ఓ భిన్న స్వరాన్ని ఆలపించడానికి సాహసించాడు కూడా. అయినా సరే! ఆ బృందగానం యథాతథంగా నిరాఘాటంగా సాగుతూనే ఉంది.

ఇక, మతాల విషయాని కొస్తే – "మానవుణ్ణి మర్త్యునిగా సృష్టించాడు కనక మానవులకు భగవంతుడు మృత్యువునే నిర్ణయించాడు" అనే సిద్ధాంతం పైనే చాలా మతాలూ, వాటి శక్తియుక్తులు ఆధారపడి ఉన్నాయి. చాలా మతాలు మరణాన్ని ఓ విమోచనంగా, ఓ మోక్షంగా, ఇంకా కొన్ని సందర్భాలలో అయితే ఓ వరంగా రూపొందించాయి.

వారి ఆదేశం ఏమిటంటే – "సర్వోత్తముడైన భగవంతుని అభీష్టాన్ని నెరవేర్చు! ఎటువంటి భిన్నస్వరాలూ లేకుండా మృత్యువును ఆహ్వానించు. అప్పుడు నీకు శాంతి సంతోషాలు కలుగుతాయి". అయితే మృత్యువును జయించాలనుకునే వారి పట్ల మాత్రం ఈ ప్రబోధాలు ఏమీ ప్రభావం చూపలేవు. ప్రగాఢమైన సత్యంపై ఆధారపడిన వారి వ్యక్తిత్వంపై కూడా ఇవి ఏమాత్రం ప్రభావం చూపలేవు.

అనుబంధాలపై దాడి: ఇక రెండో యుద్ధం. తను సృష్టించుకున్న అనుబంధాలు అన్నిటి పైనా సంగ్రామం. తన ప్రేమపై పోరు. ఎంతెంతో ఓర్పు నేర్పులతోనూ, ఎన్నెన్నో వ్యయప్రయాసలతోనూ నీవు నీ గృహాన్ని నిర్మించుకుంటావు. అలాగే ఉపాధిని సాధించు

రుంటావు. సామాజిక, సాహిత్య, కళారంగాల్లోనో, వైజ్ఞానిక రంగంలోనో, అదీగాకపోతే రాజకీయరంగంలోనో కృషిచేసి ఒక చక్కని వాతావరణాన్ని ఏర్పరచుకుని ఉంటావు. నువ్వు కేంద్రంగా అవీ, వాటి కేంద్రంగా నువ్వూ పరస్పరం ఆధారపడి ఉంటారు. నీ స్వయంకృషితో సమర్థనీయమైన సామాజిక జీవితాన్ని నిర్మించుకుని ఉంటావు. నీ చుట్టూ ప్రజలు, స్నేహితులు, సహాయకులు నీ జీవితాన్ని గురించి తలచుకుంటూంటే – వారందరూ నీ మనుగడలోను, నీ మనస్సులోను, నీ భావాల్లోను ఓ ప్రత్యేకమైన స్థానాన్ని ఆక్రమించుకొని ఉంటారు.

ఇవన్నీ ఒక్కసారి హఠాత్తుగా తొలగిపోతే నువ్వు భరించలేవు. నీ నుండి ముఖ్యమైన ప్రతీభాగం అదృశ్యం అయినట్లు విలవిల్లాడి పోతావు.

ఇంతకీ అసలు విషయం ఏమిటంటే –

వాటినన్నిటిని వదిలేయమని కాదు. అవి నీ ధ్యేయాన్ని, నీ జీవిత పరమావధిని రూపొందించాయి. కాబట్టి వాటిని అలానే ఉంచి వాటిపై మమకారాన్ని పెంచుకోవడం మాత్రం మానుకో! ఇలా చేస్తే అవి లేకుండానే జీవించగలనన్న భావం నీలో ఏర్పడుతుంది. అవి నీ నుండి తొలగి పోయినా, నువ్వు కొత్త పరిస్థితుల్లో కొత్త జీవితాన్ని పునర్నిర్మించుకో గలవు. దీన్ని గనక నువ్వు నిరంతరం చేయగలిగితే – దాని ఫలితం అవినాశం! శాశ్వతం!

ఈ స్థితిని ఇలా నిర్వచించవచ్చు: ప్రతీ పనిని అత్యంత శ్రద్ధతో, దీక్షతో నిర్వహించగలుగుతూనే నువ్వు వాటి పట్ల కోరికగాని, మమకారంగాని లేకుండా స్వేచ్ఛగా ఉండగలవు. మృత్యువు నుండి తప్పించుకోవాలని నీకు అభిలాష ఉంటే నశించే వాటి వేటితోనూ నీకు అనుబంధం ఉండకూడదు.

మాత్రాస్పర్శలు: అనుబంధాల తరువాత ఇక అనుభోగాలు – జ్ఞానేంద్రియాలకు సంబంధించినవి. వీటినే విషయాలు, మాత్రాస్పర్శలు (sensations) అంటారు. వీటితో యుద్ధం ఏమాత్రం

దయాదాక్షిణ్యాలు లేని యుద్ధం. ఈ యుద్ధంలో ఎదురయ్యే ప్రతిఘటనలు ఓ పట్టాన లొంగేవి కావు. అవి అతిసున్నితమైన బలహీనతను పసిగట్టి, ఎదురులేనిచోటు చూసి దెబ్బతీస్తాయి. నువ్వు ఏవైనా విజయాలు సాధించి ఉన్నా, అవి అన్నీ క్షణ భంగురాలే! ఆ పోరాటాలు మళ్ళీమళ్ళీ నిరవధికంగా జరుగు తూనే ఉంటాయి. నువ్వు ఏ శత్రువు పై విజయం సాధించానని అనుకుంటావో, ఆ శత్రువే తిరిగి మళ్ళీమళ్ళీ నీపై దెబ్బ తీస్తుం డడం జరుగుతూనే ఉంటుంది.

ప్రతీ పరాజయాన్ని, ప్రతీ ప్రతిఘటనను, ప్రతీ వ్యతిరేక తను, ప్రతీ నిరుత్సాహాన్ని ఎదుర్కొని నిలదొక్కుకో గలగడానికి నువ్వు దృఢమైన స్వభావం కలవాడవై ఉండాలి. సడలని సహనశీలివై ఉండాలి. ప్రాపంచిక సంఘటనల్లోను, దైవిక అను భవాల్లోను సదా వైరుధ్యాలతో మనుగడ సాగిస్తూండడం వల్ల నువ్వు నిత్యం తీవ్రమైన సంక్షోభానికి గురి అవుతావు.

శరీరంతో సమరం: మనం ఇప్పుడు పోరాటాలు అన్నిటిలోకి అతిభీకరమైన యుద్ధం దగ్గిరికి వచ్చాము. అది శరీరంతో పోరాటం. ఊపిరి సలపనివ్వని అంతులేని సంగ్రామం ఇది. పుట్టుకతో ప్రారంభమైన ఈ సమరం ఒకవైపు శరీరక్షయం మరోవైపు పరివ ర్తనముల మధ్య ఏదో ఒకటి పరాజయం పొందేవరకు కొనసా గుతూనే ఉంటుంది. ఈ రెండు విభిన్న అంశాల వైరుధ్యం మనలో బాహాటంగా, స్పష్టంగా కనిపిస్తూనే ఉంటుంది. అయితే వాస్తవా నికి మనం ఈ భూమి మీద పడిన ఉత్తర క్షణం నుంచే వీటి మధ్య సంఘర్షణ జరుగుతూనే ఉన్నది.

ప్రతీ ఆటంకానికి, ప్రతీ రోగానికి, ప్రతీ అంగవైకల్యానికి, ఆఖరికి ప్రతీ ప్రమాదానికి కూడా శరీరక్షయమే కారణమౌతుంది. అలాగే పెరుగుదల, క్రమానుగతమైన ప్రగతి, దాడిని ఎదుర్కొనే ధైర్యం, అనారోగ్యం నుండి కోలుకోవడం, విపరీత పరిస్థితుల నుండి మామూలు పరిస్థితిని తిరిగి పుంజుకోవడం వంటి వాటితో

పాటు ప్రతీ అభ్యుదయ గమనానికి కూడా పరివర్తనా శక్తి కారణమౌతుంది.

చేతన పెరుగుతున్నకొద్దీ ఈ రెండు విభిన్న వ్యతిరేక చర్యల మధ్య సంఘర్షణ ఉగ్రరూపం దాలుస్తుంది. మార్పా? మరణమా? గమ్యాన్ని ఏది ముందు చేరుకుంటుంది? ఏమో! ఏం చెప్పగలం! వేచి చూడవలసిందే!

ఈ భీకర పోరాటం గురించి మరింత వివరంగా చెప్పాలంటే –

ఇది ఒక అంతులేని పెనగులాట.

ఒకవైపు – పునర్నిర్మాణ శక్తిని ఆహ్వానించి, ఆ శక్తిని కణాలు స్వీకరించే సామర్థ్యాన్ని పెంచేందుకై జరిపే నిరంతర దృఢ దీక్ష.

మరోవైపు – పవిత్రతను, సుస్థిరతను ఇవ్వగల ఉన్నత ప్రేరణలు అన్నింటిని ధ్వంసం చేసే వినాశక శక్తుల చర్యలను ఎదుర్కొనే అకుంఠిత మహోద్యమం.

ఇది అదృశ్యంగా జరిగే ఒక మొండి పోరాటం. దీనిలో ఫలితాలు పైకి కనిపించక పోవడం సర్వసామాన్యం. పోనీ కొంత వరకైనా విజయం సాధించ గలిగామా అంటే – దానికి బాహ్యమైన చిహ్నాలు ఏవీ ఉండవు. అలా అనిర్దిష్టంగానే ఉండి పోతాయి.

చేసిన ప్రతీ పనీ మళ్ళీమళ్ళీ చేయవలసి వస్తుంది. అడుగుతీసి అడుగు వేసేసరికి ఎక్కడికక్కడే ఆటంకాలు, అవరోధాలు. ఓ రోజున ఓడించిన శత్రువు మరునాడు మళ్ళీ విజృంభిస్తాడు. సంపూర్ణ విజయం సాధించ గలిగితే మాత్రం విజయం శక్యం.

మరి దీనికి ఎంతో కాలం పడుతుంది. వ్యతిరేకశక్తుల బలం పెరుగుతూ ఉంటే ఏళ్ళకి ఏళ్ళు అలా నిర్దాక్షిణ్యంగా కాలచక్రంలో కలిసిపోతూ ఉంటాయి.

అయితే ఒక రక్షకభటుడు వలె నీ చైతన్యం కాపలా కాస్తూంటుంది. నువ్వు అన్నిటిని భరిస్తూ ఉండాలి. నిఘా ఏ

మాత్రం సడలకుండా, సాధించ వలసిన ధ్యేయం పట్ల విశ్వాసం తగ్గ కుండా, ఏమాత్రం భయకంపితుడవు కాకుండా ఉండాలి. నిన్ను ప్రోత్సహించి సహకరించేవాటి నుండి సహాయం పొందుతూ ఉండాలి.

ఇలా ఉంటూ చివరికి విజయం సాధిస్తే అది శాశ్వతమై నదే అవుతుంది.

మృత్యుభయాన్ని జయించే మార్గం మరోటి ఉంది. అయితే అది బహు కొద్దిమందికి మాత్రమే సాధ్యమౌతుంది.

ఇక్కడ దీనిని పేర్కొనడం కేవలం సమాచారం కోసమే. అది ఏమిటంటే –

బ్రతికి ఉండగానే మృత్యు సామ్రాజంలోకి సాహసంగా ప్రవేశించి అక్కడి నుండి తిరిగివచ్చి మళ్ళీ భౌతిక శరీరం లోనే ప్రవేశించాలి. ప్రాపంచిక జీవితాన్ని తిరిగి కొనసాగించాలి. అయితే అటువంటి దానిని సాధించాలంటే – వారు ఉపాసకులై ఉండాలి.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: పున్నమరాజు నాగేశ్వరరావు

1972 డిసెంబరు 30 న శ్రీమాత సంభాషణ

అయితే కొత్త సంవత్సరం వస్తోందన్న మాట....

ప్రశ్న: కొత్త సంవత్సరం గురించి మీకేమనిపిస్తోంది?

(*కొంచెం మౌనం తరువాత*) పరిస్థితులు పతాకస్థాయికి చేరు కున్నాయి. అందుకని, ఒకవైపు నుంచి చూస్తే, వాతావరణ మంతా... దాదాపుగా భావింపనలవి కానటువంటి... ఒక తేజస్సు దిశగా పరివర్తన చెందుతున్నట్లనిపిస్తుంటే.... మరోవైపునించి – ఏ క్షణాన్నైనా మరణించ వచ్చుననే భావన.... 'మరణం' కాదు... శరీరం లయం అవవచ్చుననిపిస్తోంది. అందుకని, ఈ రెండు

భావనలూ ఒకేసారి ఓ రకమైన చైతన్యాన్ని కలిగిస్తున్నాయి. (శ్రీమాత తల ఊపుతూ) పాత విషయాలన్నీ కుర్రతనపు చేష్టల్లాగా, పసితనంలా, అజ్ఞానంతో అవివేకంతో ఉన్నట్లనిపిస్తాయి – అంతరంగంలో మటుకు, బ్రహ్మాండంగా, అద్భుతంగా ఉంది.

అందుకే శరీరం – ఈ శరీరం ఒకే ఒక ప్రార్థన చేస్తుంది – అది ఎల్లప్పుడూ ఒకటే.

నిన్ను తెలుసుకుందుకు యోగ్యముగా చేయి,
నిన్ను సేవించుటకు అర్హురాలినిగా చేయి,
నీవు అగుటకు తగినట్లు చేయి.

మౌనంలోనూ – ధ్యానంలోనూ.... వినూత్నంగా – నాలో ఒక అపూర్వమైన అద్భుతమైన శక్తి ఆవిర్భవించడం తెలుస్తోంది. ఏదీ అసాధ్యం కాదు (శ్రీమాత ఆకాశం వైపు చేతులు సాచారు)

(నిశ్శబ్దం)

సరే, మీకేమీ ప్రశ్నలు లేకపోతే.... మీకు నిశ్శబ్దమే.... చేతనాపరిపుష్టమైన నిశ్శబ్దమే కావాలంటే....

ప్రశ్న: కానీ, నే చేసేది సరైనదో కాదో నాకు తెలీదు.

(కొద్దిసేపు మౌనం తర్వాత) సరే, నీవు భగవంతునితో సంబంధం ఏర్పరుచుకోవాలంటే ఏం చేస్తావు?

ప్రశ్న: నన్ను మీ పాదాల వద్ద అర్పించుకుంటాను.

(శ్రీమాత చిరునవ్వు చిందించి అంతర్ముఖులయ్యారు)

అనువాదం: బి. వరలక్ష్మి

ఆరోగ్యపత్రం

జీవితంలో తలవని తలంపుగా ఏదీ జరగదు. పరిస్థితులు పైకి ఎంత ఘోరంగా కనిపించినప్పటికీ అవి నిన్ను ఒక నిర్దిష్టమైన ప్రయోజనం వైపే నడిపిస్తాయి. నీ మనస్సుకావల గల మహా శక్తిని – దేవుణ్ణి నమ్మకున్నట్లయితే ఆయనే నీకు జీవితంలో ఎదురయ్యే పరీక్షలను తట్టుకుండే శక్తిని, నీ బలహీనతలను జయించే దార్ఢ్యమును ప్రసాదిస్తాడు. నీ జీవితంలో జరిగే సమస్త మైన సంఘటనలు నీకు భగవచ్ఛైతన్యాన్ని కలగజేసి తద్వారా సమతౌల్యము, ఆరోగ్యము, శాంతి సౌభాగ్యాలను ప్రసాదించేం దుకే ఒక మహాశక్తిచే సమకూర్చబడ్డాయి.

*

జబ్బు చేసినప్పుడు డాక్టర్లు ఏవేవో మందులు ఇస్తారు. కాని రోగి యొక్క విశ్వాసమే ఆ మందు పనిచేసేందుకు మూలకారణము.

దైవానుగ్రహము మీద పూర్తి నమ్మకమున్నట్లయితే నీకే జబ్బులు రావు!

*

భువిపై దైవసామ్రాజ్యాన్ని స్థాపించేందుకు ముఖ్యమైన అవరో ధము ఏమిటో తెలుసా? నీ మనస్సు. తనకే అన్నీ తెలుసు అనే ఈ పొగరుబోతు మనస్సు రాజ్యమేలుతున్నంత వరకు అది (దైవసామ్రాజ్యం) అసంభవం.

*

మానవాళిని ముందర ఈ మనోవైకల్యం నుండి తప్పించాలి. అప్పుడే అంతకంటె అతీతమైన అతిమానస చైతన్యం (Supra-mental consciousness) ఆవిర్భావమై, మనస్సు ద్వారా మనకు దూరమైపోయిన సహజ ఆరోగ్యము తిరిగి చేకూరుతుంది.

*

మనస్సు అనే ఈ బ్రహ్మరాక్షసి మనని డాక్టర్లకి మందులకి బానిసగా చేసింది. రోజు రోజుకి ఈ రోగాల మొండితనం పెరిగి

పోవటం, కొత్త కొత్త రోగాలు పుట్టుకు రావటమే దీనికి కారణం.

ఈ రోగాల పీడ పోవాలంటే నువ్వు మనస్సు యొక్క పెత్తనాన్నుంచి తప్పించుకోవాలి. దానికి మార్గమో? *నిన్ను నీవు దైవానికి సమర్పించుకొని, ఆయన ప్రభావానికి లోనై, ఆయన శక్తిని నీలోకి ఆహ్వానించుటయే.*

*

నేటి కాలంలో మానవునికి మందులే దేవుళ్లు. ఈ పరిస్థితిని మనం బాహ్య సవరణల ద్వారా మార్చలేము. ఒక్క దైవమే అందుకు సమర్థుడు. నువ్వు ఎప్పుడైతే మనస్సు అనే ఖైదులోంచి తప్పించుకొని దివ్యకాంతి కిరణాలలో స్నానం చేసి దైవంతో సంగమించెదవో అప్పుడే ఆయన నిన్ను బాగు చేయగలడు. నీ శరీరం యొక్క సహజమైన సమతౌల్యాన్ని ఆరోగ్యాన్ని ఇవ్వ గలడు.

అతిమానస రూపాంతరీకరణమే (Supramental transformation) శరీరానికి సరియైన చికిత్స.

*

శ్రీఅరవిందులు మన మెటువంటి ఘోరమైన జీవితం గడుపు తున్నామో కళ్లకు కట్టినట్లుగా చూపించారు[1]. ఎందుకో తెలుసా? మనలో 'ఎడతెగని ఆకాంక్షను' ప్రేరేపించి, నిజచైతన్యాన్ని కలి గించేందుకూ, తద్వారా దేవుని సర్వశక్తిమంతత్వంలో పూర్తి విశ్వాసము, విముక్తి కలిగించేందుకు.

మార్చి 1970

మూలం: శ్రీమాత
అనువాదం: ఆర్.ఎల్.ఎన్. శాస్త్రి

---

[1] శ్రీఅరవిందుల 'మెరుపులు – తళుకులు' అనే రచనలోని 'వైద్యము వ్యాధులు' అనే విభాగాన్ని గురించి శ్రీమాత చేసిన వ్యాఖ్యానం

శ్రీఅరవిందులు:

"నేనిక్కడే ఉన్నాను, నేనిక్కడే ఉన్నాను"

(శ్రీఅరవిందుల నిర్యాణపు వృత్తాంతము)

"అతిమానస తత్వాన్ని అవతరింప జేయుటయే మీ జీవితపు పరమోద్దేశమా?" అనే ఒక సాధకుని ప్రశ్నకు శ్రీఅరవిందులు "అవును" అని సమాధాన మిచ్చారు. అందుకని వారు దీర్ఘాయువుతో చిరకాలం జీవించగలరనే భావం అందరిలోను నాటుకుపోయింది. అటువంటప్పుడు వారు దేహాన్ని చాలించారనే వార్తను అకస్మాత్తుగా వినగానే చాలమంది నిర్ఘాంత పోయారు. కాని తరువాత నిదానంగా ఆలోచించగా శ్రీవారి జీవితం అనుకోని మలుపులు తిరగటం క్రొత్త కాదని వారి కనిపించింది. వారి జీవితం మొదట్నుంచి విచిత్రంగానే నడిచింది. ఏడేళ్ల పసివయస్సు నుండే జన్మభూమికి దూరంగా ఇంగ్లండులో విద్యాభ్యాసము, పాశ్చాత్య సాహితీ సంస్కృతుల ఆకళింపు; భారతదేశం తిరిగి వచ్చాక బరోడాలోను కలకత్తాలోను ఉద్యోగాలు; వాటిని విరమించి స్వాతంత్ర్య పోరాటంలో తలమునకలు; ఆలీపూరు బాంబు కేసులో నేరారోపణ, కారాగారవాసము, విడుదల, కారాగారంలోనే యోగానుభూతులు, వాసుదేవ దర్శనము; దైవాదేశాన్ని అనుసరించి రాజకీయాలకు స్వస్తి, పాండిచేరి ప్రయాణము; ఆధ్యాత్మిక జీవితము, – ఒక నూతన యోగపు ఆవిష్కరణము – అతిమానసము (Supermind), ఒక నూతన సిద్ధి – అధిమానసము (Overmind), ఏకాంతవాసము, వారి గదిలోనే ప్రమాదము, కాలియెముక విరుగుట; దేహత్యాగము. వారి ఆశ్రమము ఒక గొప్ప ఆధ్యాత్మిక శక్తికి నిలయము. శ్రీఅరవిందులే ఆ మహాశక్తికి మూలమూర్తి వారి ప్రసన్నత వలన ఆధ్యాత్మిక అవరోధములు తొలగిపోవుటయే కాక శారీరక రుగ్మతలు నయమగుటకూడ వారి మహిమకు తార్కాణము. మరి అంతటి మహాపురుషుడు మామూలు మనిషి

వలె వ్యాధి సోకి మరణించటం లోని రహస్యమేమిటో వారిని సేవించిన డా॥ నిరోద్ బరన్ గారి వ్యాసంలో చదవండి.

— సంపాదకుడు

అనుకోని సంఘటనలు శ్రీవారి జీవితంలో మామూలే

శ్రీఅరవిందుల జీవితం గురించి, వారి యోగసాధన గురించి ప్రపంచమంతటా ఆసక్తి పెరుగుతోంది అనుకుంటున్నప్పుడు వారు ఈ భౌతిక ప్రపంచంనుండి అదృశ్యమైనారు. స్థూలదృష్టికి ఇది ఒక భయంకరమైన విధిచేష్టితంగా కనిపిస్తుంది కాని వారి జీవితాన్ని పరిశీలిస్తే ఇలాంటి అనుకోని సంఘటనలు ఎన్నోమార్లు సంభవించినాయి. వారి అభిమతానుసారమే ఇట్లా సంభవించిందేమో అనుకోవడానికి వీలుగా వారి ఆధ్యాత్మిక జీవన శిఖరారోహణలో ప్రతి మలుపూ ఇలాంటి ఏదో ఒక అనుకోని సంఘటనతో ముడిపడి ఉంటుంది. వారి జీవితం ఒక సమున్నత స్థితిని చేరుతున్నది అనుకుంటున్న సమయంలోనే వారు రాజాలాంటి I.C.S అవకాశాన్ని త్రోసిపుచ్చి సాధారణ స్టేట్ గవర్నమెంట్ ఉద్యోగంలో స్థిరపడటం, అక్కడ కూడా ప్రజల అభిమానం చూరగొని వారి కీర్తి నలుదిక్కులా వ్యాపిస్తున్న తరుణంలోనే దాన్నంతా వదులుకొని, తెర వెనుకకి వెళ్లి రాజకీయ రంగంలో అందరినీ ఆశ్చర్య చకితులను చేసే విధంగా అత్యద్భుతమైన కార్యసాధన; జైలుగోడల నీడల్లో నిర్బంధింపబడి కూడ మిరుమిట్లుగొల్పిన క్రాంతి దర్శనాన్ని, మహోన్నత ఆధ్యాత్మిక అనుభవాలని పొందడాన్ని గమనింపవచ్చు. జైలునుంచి విడుదల కాగానే, వారి సముదాత్త త్యాగము, పరిణత మార్గదర్శకత్వముచే మేల్కొన్నజాతి యావద్భారత నాయకత్వాన్ని ఆయనకు అప్పగించడానికి సన్నద్ధమైంది. అదే సమయాన మరోసారి అదృశ్యమై అజ్ఞాతంగా పాండిచ్చేరి ఆశ్రమంలో దీర్ఘకాలం గడిపినారు. 1926 లో వారు ఆధ్యాత్మిక సాధనలో మహోన్నత విజయాన్ని సాధించి, తమ గొప్పదనాన్ని నలుదిక్కులా వ్యక్తం చేసే విజయపతాకను ప్రతిష్ఠింప గలిగారు. కాని శిష్యులందరూ

నిరాశతో నివ్వెరపడగా ఏకాంతవాసంలోనికి వెళ్ళిపోయినారు. అంతేకాదు. ఇప్పుడు అందర్నీ హతాశులను చేసే పెద్ద వ్యాఘాతంగా మనని శాశ్వతంగా వదిలి వెళ్ళిపోయినారు. శ్రీఅరవిందులు ఎప్పుడూ కీర్తినీ ప్రచారాన్నీ కోరలేదు. వారు పొందిన మహోన్నత ఆధ్యాత్మిక విజయాలన్నీ నిశ్చలమైన ఏకాంతంలో సాధించినవే. కానీ వారు ఆ ఏకాంతం నుండి తిరిగివచ్చిన ప్రతిసారీ ఒక గొప్ప కాంతిని, ఒక అద్భుత దీప్తిని, అతివిశాలమైన, శక్తివంతమైన జ్ఞానాన్ని ఈ భూమ్మీదికి తీసుకు వచ్చేవారు.

దుర్ఘటనలు కూడ వారి విషయంలో లక్ష్యసాధనాలే

మహాయోగియైన శ్రీఅరవిందులు ఇతర యోగుల వలె యోగమార్గం ద్వారా స్వచ్ఛందంగా దేహత్యాగం చెయ్యకుండా బాధామయమైన ద్వారం గుండా ఎందుకు నిష్క్రమించినారు? ఏ ప్రయోజనం కొరకు అట్లా చేశారు? అన్న ప్రశ్నలు ఉదయిస్తాయి. ప్రయోజనం లేకుండా శ్రీఅరవిందులు ఏ పనైనా చేస్తారనడం అసంభవం. అసురమైన శక్తి నెదుర్కోవడానికి ఒక్కోసారి వెనక్కు తగ్గవలసివస్తే ముమ్ముందు రావలసిన ఏదో ఒక ప్రయోజనాన్ని ఆశించి అలా చేయవలసి వచ్చేదని వారే అన్నారు. జీవిత రహస్యాల నన్నింటినీ తన యోగశక్తితో, మహోన్నత సాధనతో భేదించి యోగేశ్వరుడుగా కీర్తింపబడిన ఆ మహాయోగికి, మృత్యువు భయంకరమూ కాదు, గూఢమైన విషయమూ కాదు, తప్పనిదీ కాదు. సాధారణ మానవుల మాదిరిగానే ఆయన ప్రాణత్యాగం చేశారంటే దానికి ఏదో బలమైన కారణం ఉండే ఉంటుంది. ఆధ్యాత్మిక శక్తిమంతములైన తన భుజస్కంధాలపై మానవాళిని మోస్తూ, తమస్సు నుండి రహస్యాల నన్నింటినీ కైవసం చేసికోవడానికి, తమ యోగాన్ని పరిపూర్ణం చేయడానికే శ్రీఅరవిందులు ఆ నిర్ణయం తీసికొని ఉంటారు. మృత్యుబాధను స్వచ్ఛందంగా అనుభవించినారంటే, తమ పరిపూర్ణ విజయానికి అది మార్గంగా వారు భావించారు. మానవజాతిని సంబోధిస్తూ

"నేను తమశ్శక్తుల దుర్గాన్ని కైవసం చేసుకొని అమృతత్వ స్వర్ణబీజాన్ని మీకోసం తీసుకువచ్చినా" నని చెప్పడానికే అయి ఉంటుంది.

వ్యాధి మొదటి చిన్నెలు

ఈ మహోన్నత త్యాగప్రాధాన్యాన్ని సంపూర్ణంగా మన పరిమితజ్ఞానం అర్థం చేసుకోలేదు. ఐతే ఈ త్యాగాన్ని మన కోసమే శ్రీఅరవిందులు ఉద్దేశించినట్లు శ్రీమాత చెప్పినారు. దీనికి రెండేళ్ళ చరిత్ర ఉంది. రెండేళ్ళ క్రితమే దీనికి చెందిన గుర్తులు బయల్పడ్డాయి. విశాలాకాశంలో ఒక చిన్న మబ్బుతునక లాగా ఉన్న దీని నెవరూ అంతగా పట్టించుకో లేదు. శ్రీఅరవిందులు దీన్ని గూర్చి తెలుసుకోవాలనుకున్నారు. వారి శిష్యుడైన డా॥ పి. సన్యాల్ F.R.C.S (Eng) కలకత్తా నగరంలో గొప్ప సర్జన్‌గా ప్రసిద్ధిపొందిన వ్యక్తి. ఆయన శ్రీఅరవిందుల దర్శనార్థం ఆశ్రమానికి వచ్చిన తరుణంలో దీనిని చూచి ప్రమాదకరమైన చిహ్నంగా గుర్తించినారు. దీన్ని నిర్లక్ష్యం చేయకూడదని ప్రోస్టాటిక్ ఎన్‌లార్జ్‌మెంట్‌గా గ్రహించి తరచుగా మూత్రవిసర్జన చేయవలసి రావడం దాని ప్రథమ లక్షణం అని శ్రీమాతకు, శ్రీఅరవిందులకు తెలియ జేసినారు. ఆ జబ్బు లక్షణాన్ని పెరుగదలనూ ఆయన వివరించి వెంటనే వచ్చే ప్రమాదం ఏమీ లేదని, కాని కనిపెట్టి ఉండవలసిందని మాకు సలహా నిచ్చారు. రాబోయే పరిణామాలను తెలుసుకుంటే ముందరే నివారణోపాయానికి అవకాశం ఉంటుంది. శ్రీఅరవిందులు దానిపై తమ ప్రభావాన్ని చూపుతారు. ఏ విషయాన్నైనా ముందు తెలుసుకొని దాని పరిణామాన్ని గుర్తిస్తే దానిని నియంత్రించడానికి యోగశక్తి ఎక్కువగా పనిచేస్తుందని శ్రీఅరవిందులు చెప్పేవారు. విషయాన్ని తెలుసుకొని బహిరంగంగా పోరాడితే ప్రచ్ఛన్నంగా చీకటి ముసుగులో దాగికొన్న అసురశక్తులు మోహరించి యుద్ధం చేయలేవు. ఈ పోరు పర్యవసానంపై ఎవరికీ సందేహం లేదు. ఐతే శ్రీమాత ఒకసారి "ఇతరులకు సంక్రమించిన భయంకరమైన వ్యాధుల నెన్నిం

టినో వారు కుదుర్చగలిగినా తమ విషయంలో పరిస్థితులు భిన్నంగానూ కష్టతరంగానూ ఉండేవని" అన్నారు.

మేము అనుకున్నట్లుగానే ఒకటి రెండు నెలలలో ఆ వ్యాధి లక్షణాలన్నీ పూర్తిగా తొలగిపోయినాయి. డా॥ సన్యాల్ మలిదర్శనానికి వచ్చినప్పుడు శ్రీఅరవిందులు ఆయనతో ఆ వ్యాధి తననేమీ బాధించడం లేదని, దాన్ని తామే కుదుర్చుకున్నట్లు చెప్పినారు. మా విశ్వాసం దృఢతరమైంది.

'సావిత్రి' కవితాధార

వారు 'సావిత్రి' కావ్యం పై స్ఫూర్తితో ఉత్సాహంతో పనిచేస్తూ ముందుకు సాగి పోయేవారు. అధ్యాయాలని వెంట వెంట సవరిస్తూ ముద్రణకై పంపించేవారు. నాలుగైదు వందల పంక్తులు చెప్పి వ్రాయించే వారు. ఆ పంక్తుల సౌందర్యం, శబ్దముల పొందిక, విశాల విశ్వదర్శనం, వేగం ఎంతో ఆనందాన్ని కలిగించేవి. ఈ విధంగా సాగిపోతే సావిత్రి' కావ్యనిర్మాణం పూర్తి కావడానికి ఎంతోకాలం పట్టదనిపించేది. ప్రతి ఒక్కరూ 'సావిత్రి' కావ్యం ఎందాకా పూర్తి అయింది అని ఆత్రుతతో అడిగే వారు. సావిత్రి ఒక్కటే కాదు, దానితో పాటు ఎన్నో విభిన్న కార్యకలాపాలని తమ అంతఃస్ఫూర్తి ద్వారా శ్రీఅరవిందులు నిర్వహించే వారు. శ్రీఅరవిందులు సంపూర్ణంగా అంతర్ముఖులనీ, జీవితం నుండి సన్యసించిన వారనీ, తమ ముక్తియందు కానీ, తమ శిష్యుల ముక్తియందు కానీ వారి కాసక్తి లేదని కొందరు తప్పుగా విశ్వ సించేవారు. శ్రీఅరవిందులవంటి నిరంతర క్రియాశీలి విషయంలో ఇలాంటి అభిప్రాయం చోటు చేసుకోవడం ఆశ్చర్యాన్ని కలిగి స్తుంది. వారి జీవితాన్నీ, కఠినతరమైన రాజకీయ కార్యకలా పాలు సాగిస్తూనే వారు పొందిన గొప్ప ఆధ్యాత్మిక అనుభవా లని, ఒకసారి గుర్తు చేసుకుందాం. వారి యోగదీక్షా ఫలితాల్నీ, యోగదీక్షలో కూడా వారు రచించిన మహోన్నత గ్రంథాలనీ గమనించెదము గాక వారికి ఒక్క 'సావిత్రి' మహాకావ్య రచన కాదు, వార్తాపత్రికలని చదవడం, పరిశోధక పత్రికలనీ ఆశ్ర

మానికి సంబంధించినవారు ప్రచురించే వార పక్ష, త్రైమాసిక పత్రికల పరిశీలన, నాలుగైదు భాషల్లో వ్రాయబడే పద్యాలను, వ్యాసాలను, జాబులను చదవడం, ప్రశ్నలకు సమాధానాలను చెప్పి వ్రాయించడం, వీటన్నింటినీ మించి తమ పుస్తకాలని ప్రచురణకు సిద్ధం చెయ్యడం, ఇతరుల రచనల వ్రాతప్రతులను చూడడం, ప్రూఫులు దిద్దడం – ఇవన్నీ వారి నిత్యకృత్యాలు! ఇవి గాక ప్రింటింగ్ ప్రెస్ వారి నియమాలను మన్నించడం, ఆపదలో ఉన్నవారు ఆశీస్సులను కోరుతూ చేసిన ప్రార్థనలను మన్నించి వారికి సాహాయ్యాన్నీ, చేయూతను అందించడం, వీటన్నింటినీ చూస్తే వారు తమపై వేసుకున్న కార్యభారం ఎంత అపరిమితమో స్పష్టంగా తెలుస్తుంది. ఇవన్నీ రెండే రెండు గంటల్లో పూర్తి చెయ్యాలి!

వారిలో ఒక వింత శక్తి

వారిలో ఒక మహత్తరమైన శక్తి ఉండేది. దాన్ని మేం ప్రత్యక్షంగా, అనుభవపూర్వకంగా గమనించాం. ఏదైనా ఒక వ్యాసాన్ని చదవడానికి వారి వద్దకు తీసికొని వెళ్ళినప్పుడు, "దీన్ని నీవు ఇంతకు ముందు చదవ లేదా" అనేవారు. "లేదు, ఇవ్వాళే కదా ఈ వ్యాసం వచ్చింది" అంటే "విచిత్రం, దీంట్లో ఉన్న ప్రతి పదాన్ని నేనిదివరకే చదివినట్లు అనిపిస్తున్నది" – అనేవారు. ఇలా అనేక పర్యాయాలు జరిగింది. ప్రపంచంలో వారు చేసిన పనులను చూచిన వారు వాటిని గూర్చి చెప్పుకోవచ్చు, కాని మహాయోగియైన వారి విశ్వపర్యాప్త క్రియాకలాపాలని ఎట్లా గ్రహించగలం?

'సావిత్రి' మహాకావ్యంలోని చరణాలను చదివినప్పుడు, వారి ఇతర గ్రంథాలను విలోకించినప్పుడు, లేదా వారు అనుగ్రహించినప్పుడు ఇది స్వల్పంగా మనకు అవగతమౌతుంది. బృందావనంలో శ్రీకృష్ణునితో గోపాలకుల మాదిరిగా, ఛలోక్తులనూ పరిహాసోక్తులనూ ఆనందించడమే కాకుండ, ఒక్కోసారి వారితో వాదానికి కూడ దిగేవాళ్ళం, ఎన్నో విషయాలను చర్చించే వాళ్ళం

మాకే సూచన లభింపలేదు. వారు మాకు అతి సమీపంలో ఉన్నప్పటికి చాలా దూరంగా ఉన్నారనిపించింది. వారి నిత్య కృత్యాల్లో మార్పేమీ రాలేదు. 'సావిత్రి' మహాకావ్య రచన వేగం కాస్త తగ్గింది. రెండు సుదీర్ఘమైన అధ్యాయాలలో మార్పులు చేర్పులు చేయడంలో నిమగ్నమైనాం. అప్పటికే 200 నుండి 300 వరకు పద్యపంక్తులను కొత్తగా చేర్చినారు. వారు ఎంత గొప్పగా మార్చేవారు! ప్రతిపదం, ప్రతివాక్యం చివరకి 'కామా', 'ఫుల్ స్టాప్' మొదలైన విరామచిహ్నాలు కూడా నిర్దోషంగా ఉండాల్సిందే. ఒక ఉపసర్గను ఐదుమార్లు మార్చారు. ఒక 'కామా'ను మార్చడానికి అధ్యాయభాగాన్నంతా చదువవలసి వచ్చేది. నా వంటి వాడిలో అది ఒక నూతన దృష్టిని ఆవిష్కరింప జేసింది. కాని పరిమితశక్తితో వారి సమున్నతమైన స్థితిని చేరుకోవడం ఆ భారాన్ని ఈ బలహీనమైన భుజస్కంధాలపై మోసుకోవడం సాధ్యమయ్యేది కాదు. అందుకే ఆ కావ్యంలో ఏదైనా లోటు కనిపిస్తే అది నావంటి వారి ప్రయత్నలోపమే.

ఆ సమయంలోనే కొత్త పుస్తకం ఒకటి కావాలని ముద్రణాలయం వారు కోరినారు. 'భవిష్యకవిత' అనే గ్రంథాన్ని వ్రాద్దామని సంకల్పించి, ఒక అధ్యాయాన్ని వ్రాశారు కూడాను. ఆధునిక కవిత్వంపై కొన్ని పుస్తకాలని పరామర్శించవలసి వచ్చినందున 'ఫ్యూచర్ పొయెట్రీ'ని కొంతకాలం ఆపివేసినారు. 'సావిత్రి' కావ్యాన్ని ప్రారంభిద్దాం అన్నారు. మళ్ళీ ఆ రెండు అధ్యాయాలను సవరించడమే. వ్యాధి తాలూకు చిహ్నాలు తగ్గలేదు, కాని మరీ బాధాకరంగా పరిణమించలేదు కూడా. ఏదో అప్పుడప్పుడు కాస్త మెరుగైనట్లు కన్పించేది. ఐతే వారికది అడ్డంకిగా ఉండేది కాదు. వారు తమ దృష్టిని 'సావిత్రి' కావ్యం పై కేంద్రీకరించినారు. రెండు గంటల కాలాన్ని మాత్రమే ప్రతిదినమూ వారు 'సావిత్రి' మహాకావ్యాన్ని సరిదిద్దడంలో వినియోగించేవారు. అందుకే పని నెమ్మదిగా సాగేది. వారు వాక్యాలను చెప్పి వ్రాయించేవారు. వ్రాయసగానిపై ఆధారపడటం వలన అలా జరుగక తప్ప లేదు. 'బులెటెన్' కు అదే సమయంలో ఒక వ్యాసం కావా

లని కోరినారు. అది కాగానే, ఉత్తరప్రత్యుత్తరాల పని, తదితరంగా వివిధమైన వ్యాసాలు మొదలైనవి ఎంతగా పెరిగిపోయినాయంటే వారే అన్నారు. "నా నిజమైన పనికి సమయం లేకుండా పోతున్నది" అని.

"సావిత్రి" త్వరగా పూర్తి చేయాలి

కాస్త మార్గం సుగమం కాగానే ఇప్పుడేం చేస్తారో అని నేననుకుంటున్నప్పుడు "సావిత్రి కావ్యాన్ని తీసుకో. దాన్ని త్వరగా ముగించాలి" అన్నారు. "త్వరగా ముగించాలి" అన్న మాటలు వినగానే నాకు పిడుగు పడ్డట్లైంది. "త్వరగా ముగించాలా? ఎందుకని?" అని నన్ను నేను ప్రశ్నించుకున్నాను. నా కలవరపాటుకు వారేమీ స్పందించలేదు. 'సావిత్రి' లోని రెండు అధ్యాయాలపై మళ్ళీ పని ప్రారంభమైంది. వారు తొందరగా పని పూర్తిచేయాలని వేగంగా సాగిపోవడం నాకు విపరీతమైన ఆశ్చర్యం కలిగించింది. అది వారి స్వభావానికి పూర్తిగా విరుద్ధం. వారెప్పుడూ నెమ్మదిగా, నింపాదిగా, శాంతంగా, అనంతమైన కాలమంతా తమ అధీనంలో ఉన్నట్లే నిబ్బరంగా తాము తలపెట్టిన ప్రతి పనీ చేయడం వారి స్వభావం. అది సహజంగానే పవిత్రంగానూ గంభీరంగానూ ఉండేది. తరువాత వారి అలమరును తెరచి చూసినప్పుడు 'సావిత్రి' మహాకావ్య వ్రాతప్రతులెన్నో కన్పించినాయి. కొన్ని అధ్యాయాలను నాలుగు, ఐదుసార్లు మార్పులు, కూర్పులు చేసినట్లు కన్పిస్తుంది. ఎన్నో పంక్తులను కొట్టివేసి, క్రొత్త పంక్తులను వ్రాసి, వాటిని మధ్యలో చొప్పించి, బాణం గుర్తులతో ముందు వెనక పంక్తులను సవరిస్తూ ఒక మహాసంగ్రామంలో సైన్యాన్ని నడిపించినట్లుగా ఉండేది. ఇది తెలిసిన వారికి "త్వరగా ముగించాలి" అన్న పదాలు ఆశ్చర్యాన్ని గొలుపక మానవు. వారిలో అవిశ్రాంత కార్యోత్సాహమూ పరిణతి కాస్త కుంటుపడినట్లు కూడా కన్పించేది. కావ్యంలో అక్కడక్కడా పునరుక్తిగా భాసించే వాటిని కూడా పట్టించుకునేవారు కాదు. ఇలా ఎందుకు అవుతున్నది?

వారి ఓపిక ఎందుకు సన్నగిల్లుతున్నది? వారు ఎందుకంత సీరియస్‌గా ఉంటున్నారు? ఎక్కడో ఏదో లోపం జరిగిందా? వ్యాధి వలననా? ఇట్లాంటి ప్రశ్నలు నా మనస్సును నిరంతరం వేధించేవి.

సరస్వతీ దేవి వారి జిహ్వాగ్రాన నర్తించెనా

ఎట్టకేలకు సావిత్రి మహాకావ్య పునరాలోకనం పూర్తి కావచ్చింది. ఆ రెండు అధ్యాయాలు కొరకరాని కొయ్యలనిపించుకున్నాయి. అత్యద్భుత కావ్య సౌందర్యం ఉట్టిపడే వాక్యాలను అనాయాసంగా సాక్షాత్తూ ఆ వాగ్దేవతే వారి జిహ్వాగ్రాన నర్తించినట్లుగా, 'నిర్వాణం' వంటి కఠినతర విషయాలపై పంక్తులను పలుక గలిగిన అంతటి మహాయోగికి వాక్యవిరామ చిహ్నాల వంటివి కూడా అడ్డుతగిలి ఆపేవి. చివరకి ఆ రెండు అధ్యాయాలను పూర్తి గావించారు. చివరి వాక్యాన్ని సవరించి విరామ చిహ్నాన్ని పెట్టగానే చిరునవ్వుతో "అమ్మయ్య ఇప్పటికిది పూర్తి అయింది" అన్నారు. అది సుదీర్ఘ ప్రయాణానంతరం గమ్యాన్ని చేరిన పథికుని చిరునవ్వులాగా నాకు స్ఫురించింది. నిజానికి ఇంకా గమ్యం చేరినట్లే కాదు. ఇంకా ఎన్నో మైళ్ళు ప్రయాణింపవలసి ఉన్నది. "ఇక మిగిలిందేమిటి?" అన్నారు. "మృత్యుసర్గ, ముగింపు" అన్నాను. "వాటి సంగతి తరువాత చూద్దాం!" అన్నారు పరమశాంతంగా తృప్తిగా. నాకు నిజానికి తృప్తి లేదు. ఎన్నో పంక్తులు పునరుక్తమైనట్లుగా నాకు కన్పించేవి. మనస్సును కలత పెట్టేవి. ఎప్పుడో వారు సవరిస్తారులే అని సమాధాన పడేవాణ్ణి. వారి సునిశిత దృష్టిని అవి తప్పించుకోగలవా? తరువాతి కాలాన మనస్సు శోకావికలమైన వేళ నేను పునరుక్తి దోషదూషితాలు అనుకున్న వాక్యాలు అత్యద్భుత శక్తితో నా ముందు సాక్షాత్కరించినాయి.

A day may come when she must stand unhelped
On a dangerous brink of the world's doom and hers.

*

In that tremendous silence lone and lost
Cry not to heaven, for she alone can help.
She only can save herself and save the world

ప్రపంచప్రళయపు ప్రమాదపుటంచుపై నిస్సహాయంగా
ఆమె నిలువ వలసిన రోజు రావచ్చు.

*

ఏకాకిగా అగమ్యగోచరంగా
ఆ భయంకర నిశ్శబ్దంలో
ఏ దేవుని సాహాయ్యాన్నీ అర్థించకు.
ఆమెయే సహాయం చెయ్యగలదు
ఆమెయే తన్ను తాను రక్షించుకొన గలదు
ప్రపంచాన్ని రక్షింప గలదు

ఈ వాక్యాలు వారి అంతిమ సందేశమూ ఆదేశమూ కావా? అప్పుడు ఆవరించిన శూన్యభావం నెమ్మదిగా తొలగిపోయి, దాని స్థానంలో వారి కుడిభుజం, సాక్షాత్తూ కల్పతరువు అయిన శ్రీమాత కాంతిమంతంగా నెలకొన్నది.

మళ్ళీ వ్యాధి సూచనలు

వారు తలపెట్టిన పునరాలోకనం కానేలేదు. ఆ రెండు అధ్యాయాలూ పూర్తి కాగానే వ్యాధి మళ్ళీ విజృంభించింది. మూత్రం తరచుగా రావడం, దానితో బాధ మొదలైనాయి. ఇలా బాధ కలిగినప్పటికీ ఎంత అసౌకర్యంగా ఉన్నా, వారు తమపనిని ఒక్క క్షణం కూడా మానలేదు. శారీరకమైన బాధమూలంగానైనా వారికి కాస్త విశ్రాంతి లభిస్తుందనుకునే వాణ్ణి. కాని వారు దాన్నేమీ లెక్కచేయలేదు. ఒక అరగంట సమయం దొరికినాసరే, వారు తమ పనికి వినియోగించేవారు. ఎన్నోసార్లు నేను "సమయమైపోయింది" అనే వాణ్ణి. కాని వారు "కొంచెం పని చేద్దాం" అంటూ కార్యంలో నిమగ్నమయ్యేవారు. ఆ కార్యనిరతియే మనకు

'సావిత్రి' మహాకావ్యరూపంగా ఫలించింది. వ్యాధి ప్రబలుతూ ఉంటే మేము ఊరికే చూస్తూ ఉండవలసిందేగాని చేయగలిగిందేమీ లేదనీ, వారే దానికి కావలసిన చికిత్స (యోగశక్తితో) చేసుకుంటారనీ అనుకున్నాం. జబ్బు అలా ఎందుకు తీవ్రతరమౌతున్నదని నన్ను నేను ప్రశ్నించుకునేవాణ్ణి. అది మానవశరీరమే కాని, ఆయన మానవమాత్రుడైన రోగి కాడని మాకు తెలుసు. మన కొలతబద్దలూ, ప్రమాణాలూ భూగోళానికి చెందిన విధి నిషేధాలూ ఇతరగ్రహాలలో వసించే ప్రాణులకు సరిపోనట్లే, వారిని గూర్చిన మా ఊహాపోహాలు కూడా అంతే. వారి శరీరంపై పెత్తనం చేస్తూ అదృశ్యంగా ఉంటూ, దాన్ని పిప్పిచేస్తున్న రోగ లక్షణాలను చూస్తూ వారు తమ యోగశక్తితో వీటన్నింటినీ వెనక్కు నెట్టివేస్తారని అనుకునే వాళ్ళం.

ఇంకా దర్శనానికి దాదాపు పది రోజుల వ్యవధి ఉన్నది. సత్యవ్రత సేన్ F.R.C.S (Eng) అనే సర్జన్ మిత్రుడు దర్శనానికై వచ్చి ఉన్నాడు. ఆయన్ను విచారించగా, ముందు డా॥ సన్యాల్ చేసిన రోగనిర్ధారణను ఆయన కూడా ధ్రువీకరించినాడు. రసగ్రంథి పెరిగినట్లుగా చెప్పినాడు. కొద్దికాలం కనపడకపోయిందిగాని అది పెరుగుతూన్నట్లు తమకు స్ఫురించేదని శ్రీఅరవిందులు అన్నారు. శస్త్రచికిత్సకై శ్రీమాత కాని, శ్రీఅరవిందులు కాని ఆమోదం తెల్పరని ఆయనకు తెలుసు. కాథెటర్ (మూత్రనాళికను) ఉపయోగించాలని అనుకోలేదు. ఏదైనా అట్లాంటి చికిత్స చేయవలసి వస్తే దర్శనం తరువాత చేయవచ్చు ననుకున్నారు. మేము రోగ పురోగమనాన్ని అలా చూస్తూ ఉండిపోవలసి వచ్చింది. ఐతే దాన్ని నిరోధిస్తారన్న విశ్వాసం మాలో సడల లేదు. ఒక రాత్రి మూత్ర విసర్జనం ఆగిపోయింది. డా॥ సేన్‌ని పిలవడానికి నేను క్రిందికి వెళ్ళాను. ఈ మధ్యలో మూత్ర విసర్జన సాఫీగానే జరిగింది. నేను డాక్టర్ని పిలవడానికి వెళ్ళానని తెలిసి "అతనికి పిచ్చెక్కిందా?" అన్నారట. నా పిచ్చి సంగతి ఎలా ఉన్నా వారికి ఆ అడ్డంకి తొలగడం నాకు సంతోషాన్ని కలిగించింది. "ఈయనను అనవసరంగా ఎందుకు బాధ

పెట్టావ్?" అన్నారు. ప్రేమపూర్వకంగా నవ్వుతూ సరదాగా "నాకు రాత్రి ఒక కల వచ్చింది, మూత్ర విసర్జనం సాఫీగా ఔతున్నట్లనిపించింది. మేల్కొని చూస్తే ఈ ప్రతిబంధకం తొలగి పోయింది. అంతకంటే ఏం లేదు. నీకు అర్థమైందా? దీనికోసం మరీ అంత బెంబేలు పడవలసిన అవసరము లేదు" అని కొంత సేపు మాట్లాడారు. తెల్లవారి శ్రీమాతకు ఈ విషయం తెలిసి ఆమె కూడ అలాగే అన్నారు. "శ్రీఅరవిందులతో ఇంత కాలం గడిపినా నీవు భయపడటం మానలేదు". "శ్రీమాతా! శ్రీఅరవిందుల వారిని గూర్చి కదా ఈ భయమంతా" అన్నాను. ఆమె అన్నారు "అందుకే నీవు భయపడాల్సిన అవసరం అసలే లేదు. ఆయన మహోన్నత శక్తి నీ వెంట ఉండి నిన్ను నడిపిస్తున్నదని నీకు తెలియదా? భయానికి ఎంతమాత్రమూ తావు లేదు. శ్రీఅరవిందుల సేవ చేసే భాగ్యం కలిగిన మీకు ఆ ఊసే ఉండనక్కర లేదు". నాకు సిగ్గేసింది, కాని బరువు దించుకున్నట్లైంది.

దర్శనదినములు, ఒక జ్యోతిష్కుని లేఖ

దర్శనం సమీపించింది. అప్పుడే శ్రీఅరవిందులకు పెద్ద జబ్బు చేస్తుందని, అది వారికి ప్రాణాంతకం కావచ్చునీ ఒక జ్యోతిషవిద్వాంసుని నుండి జాబు వచ్చింది. మేము దానిని చూసి నవ్వుకున్నాము. "ఆయనేం వ్రాశారో విచారించినారా? ఆయన కాస్త సత్యాన్ని పట్టుకున్నట్లే అని నాకనిపిస్తుంది" అని శ్రీఅరవిందులు అన్నారు. నేనైతే అది అర్థంలేని మాట అనుకున్నాను. శ్రీఅరవిందులు జ్యోతిషాన్ని అధ్యయనం చేసినారు. ఒక వ్యక్తి గతజీవితాన్ని జ్యోతిషం చెప్పగలుగుతుందనీ, భవిష్యత్తును గూర్చి చెప్పిన విషయాలు యథాతథంగా జరుగక పోవచ్చుననీ, యోగుల విషయంలో చెల్లవనీ వారు తమ విధిని మార్చుకునే శక్తి కలిగి ఉంటారనీ శ్రీఅరవిందులే అనేవారు. కలకత్తావాసి నారాయణ జ్యోతిషి శ్రీఅరవిందులను గూర్చి చెప్పినవన్నీ నిజమైనాయి, ఒక్క విషయంలో తప్ప. అదేమంటే శ్రీఅరవిందులకు 63 వ ఏట జబ్బు చేస్తుందనీ, ఐతే

దాన్ని వారు తమ యోగశక్తితో ప్రమాదాన్ని అధిగమింపవచ్చనీ, తరువాత వారు దీర్ఘకాలం జీవిస్తారనీ చెప్పారు. "అందుకే నే నింకా జీవించి ఉన్నాను" అని నవ్వుతూ అన్నారు. ఈ ప్రపంచ క్షేత్రంలో ఏదీ మార్పురాకుండా సునిశ్చితమై నియతమై ఉంటుం దని వారు ఒప్పుకునే వారు కాదు. అనంతమైన అవకాశాలున్నా యనీ, యోగులు వీటిని మార్చుకో గలుగుతారనీ, తమ విధినీ, ఇతరుల విధులని వారు మార్చగలరనీ వారి ఉద్దేశ్యము. శ్రీఅర విందుల విషయంలో జ్యోతిషాన్ని విశ్వసించడం వట్టి వెట్టి అని మేము అనుకున్నాం. కాని వారు జ్యోతిష్కునినుండి వచ్చిన జాబునుగూర్చి వివరాలు తెలుసుకొమ్మని అంటే మాకు కాస్త కలవరపాటు కలిగించింది. ఐతే ఆ లేఖలోని విషయాలను విచా రిస్తే ఆ జ్యోతిష్కుడు ఏదో అల్పమైన వ్యాధిని మాత్రమే సూచిం చినాడని తెలిసింది. దాన్ని మేము పట్టించుకోలేదు.

కె.డి.సేథ్నాగారు తమ "శ్రీఅరవిందుల నిర్యాణం" (The Passing of Sri Aurobindo) అనే వ్యాసంలో (చిన్న పుస్తక రూపంలో కూడా ప్రచురితమైంది) ఇలాంటి విషయాన్నే ఒక దాన్ని ప్రస్తావించినారు. దర్శనం మొదలైంది. భక్తిప్రపత్తులతో జనసమూహం ముందుకు సాగుతున్నది. దర్శనాన్ని వాయిదా వేద్దామా అన్న ఆలోచన వచ్చింది కాని, ఇంతమందికి నిరాశను కల్గిస్తుంది కదా అని వారికి అసౌకర్యమైనా అంగీకరింపవలసి వచ్చింది. అంతా సవ్యంగానే గడిచింది. ఆ ప్రశాంతత, నిశ్శబ్ద వాతావరణం, శ్రీమాతారవిందుల సన్నిధి పవిత్రంగానూ, ప్రస న్నంగానూ ఉన్నది. రెండు గంటలు గడిచినాయి. శ్రీఅరవిందు లకు ఆరోగ్యం సరిగ్గా లేదని జనసమూహంలో వార్త వ్యాపిం చింది. వారు త్వరత్వరగా వారి ఆశీస్సులను గ్రహించి, తమ దృష్టికి అతీతమైన శ్రీమాతారవిందుల నిగూఢ తత్త్వానుభూతిని పొందినారు. వారి మనస్సులలో ఉన్న చింత తొలగినట్లైంది. కాని దర్శనం తరువాత వ్యాధి మరొక స్థాయిని కూడా అతి క్రమించి ముందుకు సాగినట్లు స్పష్టమైంది. కాథిటర్‌ను వాడవల సిన తరుణం వచ్చిందని తెలిసింది. డా॥ సన్యాల్‌గారిని వెంటనే

బయలుదేరి రమ్మని తంతిని పంపించినారు. ఇంతకు ముందే బయలుదేరడానికి సిద్ధంగా ఉండవలసిందని వారికి నివేదించి నారు. అత్యవసర పరిస్థితి రావచ్చునని వారికి తెల్పినారు.

శ్రీఅరవిందులు తనను తాను ఎందుకు నయం చేసుకోరు?

కాథెటర్ వలన ప్రతిబంధకం తొలగిపోయిందని మేము కాస్త ఊపిరి పీల్చుకున్నాము. అది ఎంతో కాలం నిలువలేదు. కాథెటర్‌మూలాన ఇన్‌ఫెక్షన్ మొదలై జ్వరం సోకింది. ఇది మాకు భయం, పరివేదన కలిగించింది. డా॥ సన్యాల్ రాకతో మాకు నిబ్బరం చేకూరింది. మేము వారికి అప్పటివరకూ జరిగిన చికిత్సాక్రమాన్ని తెలియజేసినాము. కొంతకాలం క్రితం తాను గుర్తించిన సన్నని వ్యాధిచిహ్నం ఇంతగా విజృంభించి దేహాన్ని యావత్తూ ఎలా వ్యాపించిందని ఆయన విస్తుపోయినారు. శ్రీఅరవిందులు తమ యోగశక్తితో మున్ను తమకు తామే స్వస్థతను చేకూర్చుకున్నారు కదా ఈ సారి వారు తమ యోగశక్తిని వినియోగించలేదా? అని వారు ప్రశ్నించినారు. కాని ఆ ప్రశ్నలకు సంతృప్తికరమైన సమాధానం లభించలేదు. భవిష్యన్మానవ జాతి ఉజ్జ్వల భవితవ్యాన్ని దివ్యమైన భాషలో ఉత్తమ ప్రతీకల్లో చిత్రిస్తూ శ్రీఅరవిందులు తమ వ్యాధిని గూర్చి చింతింప లేదో, దాన్ని లక్ష్యం చేయలేదో దానికి తమ సమయాన్ని వెచ్చించ దలచుకోలేదో – ఈ విషయం ఎప్పటికీ అస్పష్టంగానే ఉంటుంది. వ్యాధి కూడ క్రమక్రమంగా అదే సమయంలో వ్యాపించింది. 'సావిత్రి' మహాకావ్యం పూర్తి యగునంత వరకు శ్రీఅరవిందులు ఆ రుగ్మతపై నియంత్రణ కొనసాగించి, ఆ మహాకావ్యం పూర్తి కాగానే ఆ నియంత్రణను తొలగించి ఉండాలి. అప్పటి దాకా మెల్లమెల్లగా వ్యాపిస్తున్న వ్యాధి ఆ కావ్యం పూర్తికాగానే ఒక్కసారిగా విజృంభించడానికి అదొక్కటే మనకు సహేతుకంగా కన్పిస్తుంది. డా॥ సన్యాల్ మంచినమ్మకంతో ఉన్నారు. మాకు కూడా విశ్వాసం దృఢమైంది. ఐతే శ్రీఅరవిందులు సంపూర్ణంగా

అంతర్ముఖులైనట్లు కన్పించింది. వీరి దృష్టిలో అంతర్ముఖీనతయే ఉపయోగకరంగా ఉన్నట్లు భావించినా రనుకోవచ్చును

ఏదో ప్రపంచానికి ప్రధానమైన మహోత్కృష్ట కార్యాన్ని సాధించడానికి తల్లీనులై వారు తమ శరీరాన్ని దాని పాట్లు అది పడుగాక అని వదిలేసినట్లున్నారు. ఆ మహాయోగి శరీరమే సకల బాధా సహిష్ణువై సమున్నత యోగసాధనకు ఉపకరణంగా ఉప యోగపడి సర్వమానవాళికి అమోఘమైన సంపత్తిని తెచ్చిపెట్టిన దని శ్రీమాత వక్కాణించినారు. ఇంతకంటే మహోన్నత యోగ శిఖరాన్ని అధిరోహించడానికి ఆ శరీరమే అడ్డంకుగా నిలిస్తే దాన్ని మార్చడానికి వారెందుకు వెనకాడాలి? శారీరకమైన బాధ తమ కార్యమునకు అడ్డంకుగా పరిగణించినప్పుడు తమ అతీం ద్రియమైన అమోఘమైన కార్యనిర్వహణకు శరీరరూప ప్రతిబం ధకాన్ని వారు లెక్క చేయలేదు. ఈ మహోగ్ర విపత్తును కూడా తాము తమ కార్యనిర్వహణకు వినియోగించినారు. వారు ప్రతి కూల పరిస్థితులకు తలవంచలేదు. అది వారి స్వభావానికి విరుద్ధం. ఒకవైపు తమ పట్టు సడలిస్తే మరొకవైపు దానికి సరిపడు లాభాన్ని పొందే ప్రయత్నం వారు చేస్తారు. ఆ ప్రయ త్నంలో అపజయం తథ్యమని తెలిసినా తమ సమరాన్ని విరమిం చరు. చివరిదాకా ఉద్యమిస్తారు. "నా ఉద్యమం పరాజయం పొందుతుందని తెలిసినా నేను చివరి క్షణందాకా దానికై యత్నం చేస్తూనే ఉంటాను" అని వారు ఒక జాబులో వ్రాసినారు. భగవ ద్గీతలో బోధింపబడిన నిష్కామ కర్మయే వారి మతము.

'క్రిప్సు' రాయబారము

ఇప్పుడు చరిత్రకు తెలిసిన విషయము ఒకటుంది. అది క్రిప్స్ మిషన్‌కు చెంది నది. క్రిప్స్ మిషన్ భారతదేశాన్ని సంద ర్శించినపుడు శ్రీఅరవిందులు అప్పటి భారతీయ నాయకులంద రినీ దాన్ని స్వీకరింప వలసిందని కోరినారు. దానికి ఆయన శ్రమపడ్డారు. ఒక శిష్యుని తమదూతగా ఢిల్లీకి వెళ్ళడానికి అనుమతించారు కూడా. ఆ దూత వెళ్ళాక వారన్నారు "దీని

వలన ఏమీ ప్రయోజనం లేదు" అని. "అలాంటప్పుడు దాని కోసం మీరింతగా ఎందుకు శ్రమ పడ్డారు" అని మేము ప్రశ్నిస్తే "నేను కాస్త నిష్కమ కర్మ చేసానులే" అని నవ్వుతూ అన్నారు. ఆయన ఎప్పుడూ యింతే. బాహ్యజీవితంలో కానివ్వండి, అంతర్జీవితంలో కానివ్వండి ప్రతిస్పర్థికి ఎప్పుడూ ఆశ్చర్యం కలిగించే ఎత్తులు వేసే వారు.

ఆధ్యాత్మిక చదరంగం

ఆధ్యాత్మిక చదరంగంలో వారు ఏ ప్రయోజనాన్ని ఉద్దేశించి తమ వ్యాధి విషయంలో అలా చేశారో మనకింకా బోధపడే సమయం రాలేదు. ఆయన మృత్యుసామీప్యాన్ని గమనింపకుండా ఉండరు. దానికై ఆయన పోరాటానికి సిద్ధమై హోరాహోరిగా తలపడినారు. పర్యవసానమేదైనా సరే, దాన్ని స్వీకరించడానికి సమాయత్తమైనారు. మన నియమిత బుద్ధికి అతీతమైన దైవశక్తితో, బలంతో జరుగబోవు పరిణామాన్ని ముందరే గుర్తించి దానికి తగినట్లుగా ఆచితూచి అడుగు వేసినారు. వారు అతి క్లుప్తంగా చేసిన ప్రవచనాల నైజము ఇప్పుడిప్పుడే తెలుస్తున్నది. వారేదైనా సందేశాన్నికాని, సలహానికాని తమ కార్యక్రమానికి యోగసాధనకు సంబంధించి చివరిసారిగా ఆదేశించినారా అని ఎవ్వరైనా ప్రశ్నించినపుడు "ఔను" "కాదు" అని చెప్పవలసి వస్తుంది – అంటే వారు అంతర్ముఖులైన పిదప ఏ కార్యక్రమాన్నీ చేపట్టలేదు, ఏ వ్యాఖ్యానము చేయలేదు. ఏదైనా మాట్లాడితే వారి జబ్బుకి సంబంధించిన విషయాలు మాత్రమే మాట్లాడేవారు. "ఔను" అని ఎందుకు చెప్పవచ్చునంటే, వారు అంతర్ముఖులగుటకు ముందే 'సావిత్రి' మహాకావ్యాన్ని పూర్తి చేసారు. వారి చివరి ఆదేశంగా, వారి మహోపదేశంగా గ్రహింపవలసిన స్వర్ణ పంక్తులు, మేము పునరుక్తులనుకున్న పంక్తులే. ఐతే అవి పునరుక్తులైనా యోగరహస్యానికి అద్దం పట్టే పంక్తులు. వాటి సారాంశం శ్రీమాత శరణాగతి. ఆ మహోదాత్తమైన వాక్యాలను గమనిద్దాం, అర్థం ప్రస్ఫుటమౌతుంది.

A day may come when She must stand unhelped
On a dangerous brink of the world's doom and hers,
Carrying the world's future on her lonely breast,
Carrying the human hope in a heart left sole
To conquer or fail on a last desperate verge.

*

in that tremendous silence lone and lost
Of a deciding hour in the world's fate,

*

Alone she must conquer or alone must fall.

*

Cry not to heaven, for she alone can save.
She only can save herself and save the world.

ప్రపంచవిధి తనవిధి
ఒక శిఖరమైతే దాని ప్రమాదపుటంచుపైన
తన యెదలో ప్రపంచ భవిష్యత్తును భరిస్తూ
ఆ ఏకాకి హృదయంలో
మానవాశా సమూహాన్ని సమగ్రంగా మోస్తూ
నిరాశా శిఖరాంచలాన
జయమో పరాజయమో అనివార్యమైన వేళ
ఆమె నిస్సహాయంగా
నిలబడవలసిన దివసం రావచ్చు

*

ప్రపంచ విధిని నిశ్చయించే ఆ ముహూర్తాన
భీకర నిశ్శబ్దంలో ఏకాకిగా దారితెన్నూలేక
ఏకాకిగానే ఆమె జయించాలి లేదా
ఏకాకిగానే ఆమె పరాజయం చవి చూడాలి.

*

స్వర్గానికి చేతులు చాపకు
ఆమెయే రక్షింపగలదు
ఆమెయే తన్ను తాను రక్షించుకొని ప్రపంచాన్ని రక్షింపగలదు.

వారి సంతృప్తి, అంతర్లీనత

మృత్యుసర్గను పూర్తి చేయాలని వారు తొందరపడలేదు. వారి ప్రధానకార్యం సమాప్తమైంది. అందుకే సంతృప్తితో మందహాసం చేసినారు. ఏది అత్యంత ప్రధానమైనదో దాన్ని చెప్పగలిగినారు. ఏది ప్రధానం కాదో దాన్ని గూర్చి తర్వాత చూద్దాం అన్నారు సాభిప్రాయంగా. అత్యంత ప్రభావపూరితమైన సందేశాన్ని ప్రసాదించిన తరువాత నెమ్మదిగా వారు అంతర్ముఖులైనారు. వైద్యనిపుణులు దానిని మూత్రవ్యాధి సంబంధమైన అసహజ గాఢనిద్ర (coma) గా నిర్ధారించారు. "కాని శ్రీఅరవిందులు మధ్యమధ్యన లేచి దాహమౌతున్నదని, సమయం ఎంతైనదని అడిగారు, కాని అలాంటి కోమాను నేను వైద్యునిగా నా సుదీర్ఘ అనుభవంలో చూడలేదు" అని డా॥ సన్యాల్ అన్నారు. కోమా ఏ రకానికి చెందిందైతేనేమి, సమస్య జటిలమై కూర్చున్నది. మేము శ్రీఅరవిందుల యోగశక్తి పైనే భారం వేశాం. పర్యవసానం అంత ఆశాజనకంగా కన్పించలేదు. ఎంత విలువైన మందులు, మాత్రలు, ఇంజెక్షన్లు వాడుతూ ఉన్నా వారి యోగశక్తి లేకుండా అవి ఏం పనిచేస్తాయి. మానవమాత్రులం మనం మన ఔషధాలనే వాడుతాం, మంచో చెడో వాటిమీదే ఆధారపడతాం. ఒక అర్ధ శతాబ్దకాలం ఏ ఔషధాన్ని వినియోగింపని ఆ మహాయోగికి ఈ ఔషధాలను, ఇంత శక్తిమంతమైన వాటిని ఎలా వాడటం అన్న సమస్యకూడా మమ్మల్ని వేధించింది. శ్రీఅరవిందులను దర్శించినవారికి వారి శరీరం ఎంత మృదువుగా, పవిత్రంగా, కాంతిమంతంగా ఉండేదో తెలుసు. వారు బల్ల ముందు కూర్చుని వ్రాస్తున్నప్పుడు వారి సుందరమైన హస్తాలు, సన్నవైన వ్రేళ్ళు మానవాతీతకాంతిని కలిగినట్లు స్ఫురించేవి. ఎంతో సుందరమైన పవిత్రమైన ఒక కాంతి ఆ శరీరాన్ని ఆవహించినట్లు తోచేది.

వారు వ్రాసుకుంటున్నప్పుడు చేతులు తలక్రింద పెట్టుకొని దివ్య మాత ఒడిలో శయనించినారా అన్నట్లు ప్రశాంత మందహాసంతో కన్పించే ఆ ఉదాత్త విగ్రహాన్ని నేను ఎన్నిమార్లు చూచి ఉంటాను! అతిమానుష దైవపురుషుడెవరో మానుష రూపాన్ని ధరించి వచ్చినట్లుగా ఉన్న ఆ తేజోమయమూర్తికి, సాధారణ మనుష్యులకు చేసే చికిత్సను చేస్తే అది మాకు అపచారంగా తోచేది. మానవపరిధిలో ఎంత మహావ్యక్తికైనా ఇట్లాంటి పద్ధతి తప్పనిసరి అవుతుంది. అందుకే వారికి బాధాకరమైన ఉపకరణా లను ఉపయోగిస్తూ చికిత్స చేశాం. వారు దానిని దయచేసి అంగీకరించారన్న విశ్వాసంతో, ధైర్యంతో, కాథెటర్ పనిచేయ దనీ, వ్యర్థమనీ, వారు వారించినా ఔషధాలను వాడాలని మేము నిర్బంధం చేసాం, ఆ ఔషధాలపై మాకున్న విశ్వాసం మూలాన. వ్యాధి ముదురుతూ ఉంటే గమనించి వారిని తమ యోగశక్తిని వినియోగింప వలసినదిగా మేము అభ్యర్థించినాం. ఏ వ్యాధి వెనుకనైనా, ప్రతివిషయం వెనుక కూడా ముందుకి నడిపించే శక్తులూ, వెనుకకు లాగే శక్తులూ రెండూ ఉంటాయి. వీటిని సరియైన అజమాయిషీలో నిర్వహిస్తే సత్ఫలితం వస్తుంది. ఇలా ప్రయత్నపూర్వకంగా చేసినవారికి ఇది నిజమని తెలుసు. అందుకే శ్రీఅరవిందులు యోగశక్తివినా ఈ ఔషధాలతో ఎంత ప్రయత్నించినా అది ఉపరితల చికిత్స అవుతుందే తప్ప, తాత్కా లిక ఉపశమనం లభిస్తుందే తప్ప సమూలంగా నయంకాదని మాకు తెలుసు. వారితో ఈ విషయాన్ని ప్రస్తావించినప్పుడల్లా వారి నిశ్శబ్దం మాకు సమస్యగా ఉండేది. అయితే వారు తమ వ్యాధిని నిర్లక్ష్యం చేస్తున్నట్లుకాని, తమ ఆరోగ్యంకంటే ప్రధాన మైన మానవజీవన పరమోపకృతి కోసం యత్నిస్తున్నట్లుకాని మాకు కన్పించలేదు. ఆ వ్యాధి ప్రబలినకొద్దీ మా బాధ్యత గురు తరమై మా మనస్సులను కలవరపెట్టేది. ఫలితంగా మాకు సాధ్యమైన, లభ్యమైన ప్రయత్నాలన్నింటినీ వారిని రక్షించడానికి చేసితిమి. కాని విధివ్రాత వేరేవిధంగా ఉన్నది. చివరికి పాఠశాల వార్షికోత్సవం దగ్గిర పడింది.

పాఠశాల క్రీడోత్సవాలు

డిసెంబరు 1, 2 తారీఖుల్లో క్రీడావ్యాసాంగాలు, నాటకోత్సవాలు ఈ సందర్భంగా ప్రముఖంగా ఉంటాయి. ఆశ్రమమంతా ఉత్సాహంగా ఆ ఉత్సవాల్లో నిమగ్నమైంది. కాని శ్రీఅరవిందుల గదిలో ఒక విచిత్ర విషాదనాటకం నడుస్తున్నట్లు ఆశ్రమవాసులకి తెలియదు. ఆశ్రమవాసులకు అప్పటిదాకా శ్రీఅరవిందుల ఆరోగ్యస్థితిని వెల్లడించలేదు. ఆ వ్యాధి స్వభావం కూడా అట్లాంటిదే. పైకి ఏమీ కనిపించదు. అందుమూలాన ఆశ్రమవాసులకు వారి అస్వస్థతను గూర్చి తెలియదు. అది గోప్యమైన రహస్యంగా ఉండిపోయింది. ఆ ఉత్సవాలు సమాప్తం కాగానే తెర తొలగిపోయినట్లు, అప్పటిదాకా బలంగా నిరోధింపబడిన వ్యాధి ఒక్కసారిగా పెల్లుబుకడానికి అనుమతి దొరికిందా అన్నట్లు విజృంభించింది. 'అన్నట్లు' అన్న ప్రయోగాన్ని ఎందుకు చేస్తున్నానంటే, 2 వ తేదీ రాత్రి పాఠశాలోత్సవాలు సమాప్తం అయినాయని వారికి తెల్పగానే, సంతోషంగా చిరునవ్వుతో "ఓహో సమాప్తమైందా?" అన్నారు. అది వినినతర్వాత వ్యాధిరూప శత్రువునకు యథేచ్ఛగా ప్రవర్తించడానికి వారు అనుమతి ఇచ్చినట్లైంది. బాహిర ప్రపంచంలో, భౌతికకాయంతో, నిమిత్తం లేని అంతర్ముఖీనతలో వారు నిమగ్నమై పోయినారు.

డిసెంబరు 4 వ తేదీ స్వర్ణాక్షరాలతో లిఖింపదగినది. శ్రీఅరవిందులు సంపూర్ణ జాగ్రదవస్థను పొంది కుర్చీలో కూర్చోవాలని కోరినారు. మేము వారించినా వారు పట్టించుకోలేదు. వ్యాధి తాలూకు లక్షణాలన్నీ మటుమాయమై సంపూర్ణమైన ఆరోగ్యాన్ని పొందినట్లు మాకు కన్పించగా, విస్మయంతో ఒకరినొకరు చూసుకున్నాం. ఆయన కుర్చీలో ఆసీనులైనారు.

అకస్మాత్తుగా ఇలాంటి మంచిమార్పు రావడం మాకు ఆనందాన్ని కలిగించింది. ఆశ్చర్యమూ కలిగింది. వారు చివరికి మా ప్రార్థనను మన్నించినారనుకొని మేము సంతోషపడ్డాం. నమ్మలేనంతమార్పు. మా హృదయంలో ఆనందం నిండుకున్నది. కాస్త ధైర్యం కూడగట్టుకొని మళ్ళీ వెనకటి ప్రశ్ననే వారి నడిగాం,

"మీరు ఈ వ్యాధినుంచి విముక్తులు కావడానికి మీ యోగ శక్తిని వినియోగించడం లేదా?" అని. "లేదు" అని వారు స్పష్టంగా మమ్మల్ని హతాశుల్ని చేసే సమాధానమిచ్చారు. మా చెవుల్ని మేము నమ్మలేక మళ్ళీ అదే ప్రశ్న అడిగాం, సందేహానికి తావుం డకూడదని. మరీ సుస్పష్టంగా, నిశితంగా మళ్ళీ అదే సమాధాన మిచ్చినారు. "మీరు ఎందుకు మీ శక్తిని ఉపయోగింపరాదు? ఉపయోగింపకుంటే ఈ వ్యాధి ఎలా నయమవు తుంది?" అని మేము ధైర్యంచేసి అడిగినాము. "వివరింపలేను, మీకు అర్థం కాదు" అని సూక్ష్మంగా గూడార్థ గర్భితంగా సమాధానమిచ్చారు.

వ్యాధి యొక్క మూడు దశలు

అసలు రహస్యం తరువాత విశదమైంది. వ్యాధి క్రమక్రమంగా పెరుగుతూ వచ్చింది. మూడు దశల్లో దీని ప్రగతి కన్పిస్తుంది. 'సావిత్రి' మహాకావ్యాన్ని పూర్తి చేయడం, దర్శనం, పాఠశాల వార్షికోత్సవం ఈ మూడు దశలలో ఒకదానికంటె మరొకటి వారి అంతర్ముఖీనతను స్పష్టం చేసినాయి. చివరిదశలో ఒకమారు శ్రీమాత అన్నారు "నేను వారి వద్దకు ఎప్పుడు వెళ్ళినా వారు అతిమానసతేజస్సును ఆవాహనం చేస్తున్నట్లు నాకు కన్పించింది" అని. శ్రీఅరవిందులు తల్లగ్నులైనారని దీని వలన తెలుస్తుంది. శారీరకమైన బాధలను ఉపశమింప చేసే కంటే, తమ శక్తినంతా అతిమహోన్నతమైన కార్యక్రమానికి వినియోగించినారు. మనకా రహస్యం తెలియలేదు, తెలిసికొనే శక్తీ లేదు. వారు తమ శక్తితో తేజస్సును అవతరింపజేసి తమ వ్యాధిని నిర్మూలించుకుంటారనీ, మా అభిమతాన్ని మన్నిస్తారని అనుకున్నాం. వారి నిశితమైన "లేదు" అన్న సమాధానం మా ఆశను పూర్తిగా ప్రతిహతం చేసినా, అది విశ్వాసాన్నికూడా కలి గించింది. ఆ మహాయోగి అస్తమయానంతరమే, వాటి గూఢా ర్థాన్ని స్పష్టంచేసే సంఘటనలు మాకు అనుభూతమైనాయి.

చివరి చూపు

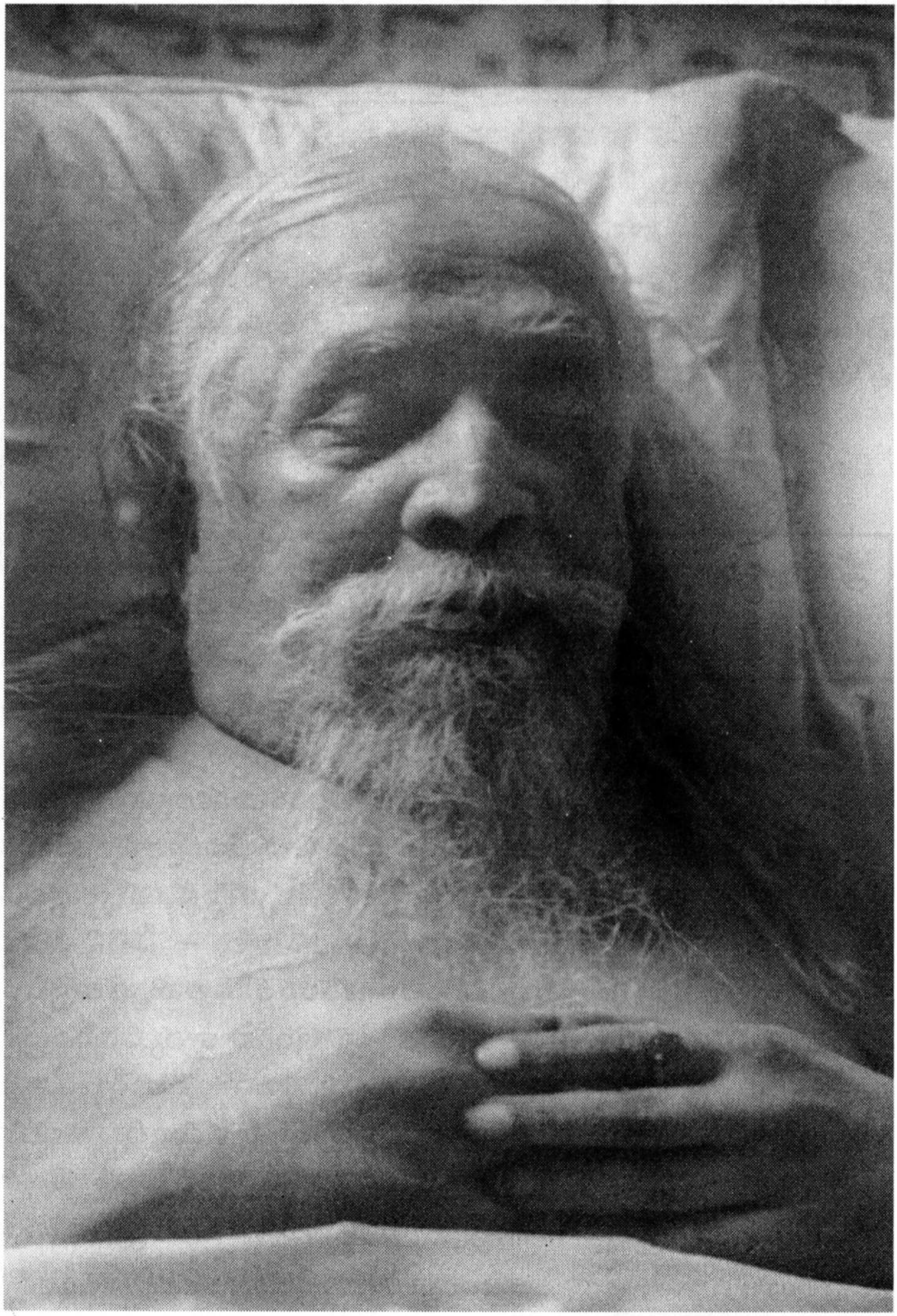
ఒక గంట తర్వాత కుర్చీనుండి లేచి వారు మంచం వద్దకు వచ్చారు. మళ్ళీ వ్యాధి ఒక్కసారిగా వారినావేశించి నట్లైంది. ఆ కొద్ది విరామం తమ నాక్రమింప వస్తున్న మృత్యువుతో పోరాడటానికి అవకాశం కలిగినట్లు స్ఫురించింది. అంతిమ క్షణానికి అరగంట ముందు వారు కాస్త నీరు త్రాగారు. అందరినీ కృపాపూరిత నేత్రాలతో చూస్తూ సేవనందించిన వారిని గుర్తించి ఆశీర్వదించినట్లు వీక్షించి శాశ్వత నిద్రలో లీనమైనారు. అప్పటికీ మాకు తోచలేదు.

This was the day when Satyavan must die.

"సత్యవంతుడు మృతి నందవలసిన సమయమది" అని.

అది మృతదేహం కాదు హిరణ్మయ పాత్ర

ఆ విషాదవార్త వేకువజామునే వ్యాపించింది. వారి శిష్యుల విషాదాన్ని వర్ణించడం సాధ్యం కాదు, దాన్ని ఊహింప వలసిందే. ఆ నిశ్శబ్దరాత్రి శిష్యులంతా ఒకరి వెంట ఒకరు స్వర్గానికి నిచ్చెనమెట్లను ఎక్కి ఎవరూ దర్శింపరాని మహోన్నత సత్యాన్ని సాక్షాత్కరించుకున్నారు. అది మృత్యువు కాదు. పునరుత్థానం కాదు, నిర్వాణ ప్రాప్తి కాదు. ఒక ప్రశాంత గంభీర విశ్రాంతి, శక్తితో నిర్భరమైన మృత్యువు. సౌందర్యకాంతి తొణికిసలాడుతున్న అవయవాలు – వీటిని గమనిస్తే మృత్యువు ఈ మహాప్రభువు శరీరంలో అమృతత్వాన్ని పొందినట్లనిపించింది, భౌతికకోశంలో సత్యం సాక్షాత్కరించినట్లు. అది శరీరం కాదు. సత్యాన్ని దృశ్యాదృశ్యంగా వెలార్చే హిరణ్మయపాత్ర. అంతర్దృష్టి కలవారికి సత్యం స్పష్టమైంది. అంతఃశ్రుతి కలవారికి వారి హృదయకుహర మధ్యంలో స్పష్టమైన *"నేనిక్కడే ఉన్నాను, నేనిక్కడే ఉన్నాను"* – అన్న నాదం విన్పించింది.

A living Presence deathless and divine,
A Form that harboured all infinity.

ఆ ప్రబుద్ధచైతన్యంలో మనం గమ్యం వైపు పురోగమిస్తున్నాం. మహాయోగి మనకు నిర్దేశించిన గమ్యమది, అంతిమక్షణం వరకూ యత్నించిన గమ్యమది. అది సిద్ధించే వరకూ అవిశ్రాంతంగా శ్రమిస్తానని వాగ్దానం చేసిన గమ్యమది. గమ్యాన్ని స్వాయత్తం చేసికొన్న శ్రీమాత – పరాప్రకృతి మనకు మార్గదర్శకురాలు, మన ఆరాధ్యదేవత. ఆ మహాయోగి అమేయ ఆధ్యాత్మిక తాంత్రిక శక్తితో బాటు తమకు సంక్రాంతం చేయబడిన అతిమానసిక కాంతితో జేగీయమానమైన శ్రీమాత మనలను భవిష్యన్మానవజాతి నమూనాగా తీర్చిదిద్దుతున్నారు. ఆ ఉపద్రవము తరువాత ఆశ్రమాన్ని సందర్శించిన వారికి, ప్రతిసాధకుని హృదయంలో విరాజిల్లుతున్న విజయకాంక్ష ఆ మహోన్నత త్యాగఫలంగా స్ఫుటంగా కన్పిస్తుంది. వారి సమాధి నుండి వేయి వెలుగులు వికసించి మన అంతశ్చైతన్యంలో ప్రవేశించి, పునర్నవంగా తీర్చిదిద్దే పవిత్రాగ్నిశిఖవలె, సముజ్వలంగా శ్రీమాత యందు లీనమై ప్రకాశమానమై సర్వత్రా మనకు అనుభూతమౌతున్నాయి. వారి సాన్నిధ్యం, అడుగుల సవ్వడి, వారి మనోహర కంఠం ఇవన్నీ శరీరంతో నిమిత్తం లేకుండా నిత్యజాగృతంగా మనకు కన్పిస్తాయి. ఒకనాడు ఆ మహోన్నత త్యాగానికి ఫలితం లభిస్తుంది. 'సావిత్రి' మహాకావ్యంలో వారు చిత్రించిన ప్రపంచం యథార్థంగా సాక్షాత్కరిస్తుంది. శ్రీమాతారవిందుల ఆధ్యాత్మిక జీవనాఖ్యాయికలే కదా 'సావిత్రి' మహాకావ్యమంటే! సావిత్రి మహాకావ్యంలో వారు ప్రవచించిన గాథ ప్రపంచ రంగస్థలంపై ఆవిష్కృతమైంది. ఆ నాటక ప్రథమాంకంపై తెరపడ్డది. తరువాతి భాగం తెర వెనుక సమాయత్తమౌతున్నది. భీకర ప్రతిస్పర్థితో సమరం ఇంకా సమాప్తం కాలేదు. భూతలంపై సమరక్షేత్ర పరాజయంలాగ కన్పించినా అతీంద్రియ భూమికలపై యుద్ధం సాగుతూనే ఉన్నది. ఆ యుద్ధం సమాప్తి పొందుతున్న సమయాన తెరదీసిన వేళ మృత్యుపుస్తక పఠనాన్ని ఆకర్షిస్తాం. దీని చరమ ఘట్టం భూలోకంలో ఆవిష్కరింపబడుతుంది. ప్రపంచమంతటా

సమధికోత్సాహంతో దశదిశల్లో ప్రతిధ్వనిస్తూ "నేనిక్కడే ఉన్నాను, నేనిక్కడే ఉన్నాను" అన్న జయధ్వానం మారుమ్రోగుతుంది.

మే, 1951

మూలం: నిరోద్‌బరన్
అనువాదం: ఆచార్య యస్. లక్ష్మణమూర్తి

వందేమాతరం

భారత జనయిత్రి

జనయిత్రీ,
ఓ భారత జనయిత్రీ,
అతిలోక దివ్య రోచిర్నివహం వైపు తొలిసారిగా
మానవ నేత్రాలు మేలుకున్న పుణ్యధాత్రివి నీవు!
ఆసియా ఖండమందు పవిత్ర యాత్రా క్షేత్రానివి నీవు,
మహాశక్తి సంభరిత మహనీయ మాతృభూమివి నీవు!
ఓ విశ్వమాతా! మానవాళికి వేదవేదాంత
తత్వనిధి తొలిప్రదాతా!
మనిషికి మహావిజ్ఞానం, భగవత్ ప్రేమ, దివ్యకళలు,
దివ్యకర్మలు, తెరుచుకున్న మత గవాక్షం
ప్రసాదించినావు తల్లీ!

నేడు దీనస్థితికి దిగజారావని నిన్నెవరు
తూలనాడ సాహసించగలరు ఓ మాతా, భరతమాతా!
ఆత్మజ్ఞానం, ఆరాధన, దివ్యకర్మల మాతృదేవతా,
ఆత్మ అంతర్గత కిరణ పరిపోషకా!

మహనీయ దివ్యగీతాలకే మకుటాయమానమైన
భగవద్గీతను భగవంతుడే నీ జాతికి ఆలపించాడు ఓ జనయిత్రీ!

భగవత్ ప్రేమ సుధాధారలు గ్రోలి మత్తిల్లి నీ పవిత్ర
మృణ్మయ సీమపై చైతన్యుడు నాట్యం చేశాడు.
ఇచట కారుణ్యపు అమర సూర్యబింబాన్ని బుద్ధుడు
వెలిగించాడు.
యువ యోగీశ్వరుడు శంకరుడు నీ దివ్య సందేశం – "అహం
బ్రహ్మాస్మి" – వినిపించాడు.

నేడు దీనస్థితికి దిగజారావని నిన్నెవరు
తూలనాడ సాహసించగలరు ఓ మాతా, భరతమతా!
ఆత్మజ్ఞాన, ఆరాధనా దివ్యకర్మల మాతృమూర్తీ,
ఆత్మ అంతర్గత కిరణ పరిపోషకా!

కాలాతీత వేదమంత్ర నాదాలను ఆర్యద్రష్టలు గానం
చేసిన భారతావని నీవు కాదా?
మేము వారి వారసులం గామా?
ఆ మహిత వారసత్వం ఆయుధశ్రేణిగా ధరించి
ఈ నేలపై శిరస్సులు వంచకుండా నడుస్తాం.
సముజ్జ్వల గతాన్ని సంపదగా పొందిన మేము
ధైర్యవంతులం, గర్వోన్నతులం తల్లీ!

ఆ వెలుగు తగ్గినా, పోగొట్టుకున్నా, ఛిన్నా ఛిన్నమైనా
నీ బిడ్డలమైన మేము, నీ ఘనకీర్తిని ఆలపించే మేము ఎలా
దుఃఖించగలం?

గతకాలపు వైభవోజ్జ్వల సువర్ణదినాల దివ్యాదర్శం
మా కనుల ముందు కదలాడుతున్నది.

మా భవిష్యద్దర్శన జ్వాలల్లో ఒక వినూతన ప్రపంచం
ప్రభవిస్తున్నది
ప్రేమ ప్రపూరిత భారతావని నిర్మాణానికి దీక్ష వహిస్తాం!

నేడు దీనస్థితికి దిగజారావని నిన్నెవరు తూలనాడ సాహసించ
గలరు? ఓ మాతా,
ఆత్మజ్ఞాన, ఆరాధన, దివ్యకర్మల మాతృదేవతా
ఆత్మ అంతర్గత కిరణ పరిపోషకా!

ద్విజేంద్రలాల్‌రాయ్ బెంగాలీ గీతానికి శ్రీఅరవిందుల అనువాదం
తెలుగు సేత: కె. యజ్ఞన్న

సమాచార పత్రం

శ్రీఅరవిందుల సమాధి మీద చెక్కిన శ్రీమాత సందేశము:

డిసెంబరు 9, 1950

మా ప్రభువు యొక్క ఆచ్ఛాదమా! ఇవియే మా అనంతకోటి కృతజ్ఞతాభి వందనములు. మా కొరకు మీరెంతయో శ్రమించిరి. పాటుపడిరి. పోరాటమును సల్పిరి. బాధలను భరించిరి. ఆశా జ్యోతిని వెలిగించిరి. సంకటములను సహించిరి. మా కొరకై ఒక మహాకార్యమును సంకల్పించిరి. నిర్వహించిరి. బాటను ఏర్పర చిరి. కార్యమును సాధించిరి. నీ మ్రోల ప్రణమిల్లి మేము మీకెంతయో ఋణపడి యున్నామన్న సంగతి ఒక్క నిముసమైనా విస్మరించ కుండునట్లు అనుగ్రహింపమని వేడుకొనుచుంటిమి.

డిసెంబరు 5, 2000 నాడు శ్రీఅరవిందుల మహాసమాధి 50 వ వార్షికోత్సవమును ఆశ్రమంలోను, వివిధ శాఖలు, కేంద్రముల లోను ఉచితరీతిని జరుపబడును.

17 నవంబరు, 2000 నాడు ఆశ్రమంలో శ్రీమాత మహాసమాధి యొక్క 27 వ వార్షికోత్సవము జరిగినది. ఉదయం 6 గం॥ లకు సమాధి ప్రాంగణంలో ధ్యానము, 6-30 గం॥ ల నుంచి శ్రీమాత మందిర దర్శనము జరిగినవి. సాయంత్రం క్రీడారంగంలో కవాతు